

26 .03. 1961, Διακρίνονται οι καθηγητές Λιούρης, Σκανδάλη, Θεοδωρόπουλος και ο Θ. Κονάς
Φωτογραφία από τον Μίμη Πιερή

Φωτογραφία από την Μαρία Αδαμαντίδου

Κ Α Δ Μ Ο Σ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΔΟΥΡΥΛΑΙΟΥ 26, ΑΘΗΝΑ 11521, ΤΗΛ. 210 68 25 492

www.ambetios.gr , ambetios@ambetios.gr

ΤΕΥΧΟΣ

4/2017

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ :

Νικόλαος Βαδής vadisnikolas@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ :

Αρχισυντάκτης :

Ευάγγελος Πεζάς evanpezas@gmail.com

Μέλη :

Νικόλαος Βαδής vadisnikolas@gmail.com

Καίτη Μπαραμίλη kmpara@gmail.com

Δημήτρης Πιερής dpieris@gmail.com

Λήδα Καρρά ledaliongr@yahoo.gr

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗ :

Απόστολος Δωρίτης, architects@doritis.gr

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

- Νικόλαος Βαδής, vadisnikolas@gmail.com
- Λάκης Πεζάς evanpezas@gmail.com
- Μαρία Αδαμαντίδου marouli1@gmail.com
- Γιώργος Βαρουφάκης georgevaroufakis@yahoo.gr
- Ίων Μπελλένης bellenis@hotmail.com
- Δημήτρης Γ. Καπαϊτζής dkapaitzis@gmail.com
- Πάνος Αρβανιτάκης arvan01@btinternet.com
- Κάτια Ζιβελουπούλου-Πόποβιτς katiazp@otenet.gr
- Νανά Ευσταθιάδου anpapavasiliou@yahoo.com
- Λάμπρος Μπενοβίας vassoula10@yahoo.com

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

- ♦ Διο Λόγια από τον Πρόεδρο, **γράφει ο Νικόλαος Βαδής** 4-5
- ♦ Χαιρετισμός του Αρχισυντάκτη, **γράφει ο Λάκης Πεζάς** 6-7
- ♦ Αφιέρωμα στον Κωνσταντίνο Θεοδωρόπουλο 8-14
- ♦ Ο σίδηρος στα Ομηρικά Έπη, **γράφει ο Γιώργος Βαρουφάκης** 15- 17
- ♦ Βραδιά στον ΕΝΟΑ για τον φιλόλογο Θ. Κατσουλάκο 17
- ♦ Πάρις Μπελλένης, **γράφει ο Ίων Μπελλένης** 18- 19
- ♦ Φωτογραφία από την εκδήλωση στον ΣΑΕ για τον Μαριαντώνη Πολίτη 19
- ♦ Η Αμπετείου, ο Κάδμος κι εγώ. **γράφει ο Λάκης Πεζάς** 20- 21
- ♦ Βιβλία Αμπετεϊανών : Ζέφυρος Καυκαλίδης, Είκοσι πέντε καλοκαίρια 21
- ♦ Ο πρώτος Κάδμος, **γράφει ο Δημήτριος Γ. Καπαϊτζής** 22
- ♦ Ο πρώτος Κάδμος, **γράφει ο Πάνος Αρβανιτάκης** 23- 24
- ♦ Και το Αχιλλοπούλειο είχε ψυχή, **γράφει η Κάτια Ζιβελουπούλου—Πόποβιτς** 25
- ♦ Συνέντευξη της Πέρας Κουμούτση στην Κρίστου Κουνινιώτη 26- 27
- ♦ Οι αναγνώστες μας γράφουν 27
- ♦ Η πατρίδα που λαχταρίσαμε, **γράφει η Νανά Ευσταθιάδου** 28- 29
- ♦ Αμπετεϊανοί του εξωτερικού en-famille, Ανδρέας Ρούσος 29
- ♦ Θεματικά ενθυμήματα από τα Αιγυπτιώτικα αγαπήματα, **γράφει ο Λάμπρος Μπενοβίας** 30

Καϊσμιος

Δuo Λόγια από τον Πρόεδρο

Ομιλία του Προέδρου μας, Διαχειριστικού Διευθυντού της Αμπετείου Σχολής προς τους μαθητές της Αμπετείου στην έναρξη των μαθημάτων τον Σεπτέμβριο.

Σεβασμιότατε Μητροπολίτη Μέμφιδος και Πατριαρχικό Επίτροπο Καΐρου
Αξιότιμε κ. Γενικό Πρόξενο της Ελλάδας στο Κάιρο κ. Γεώργιε Δασκαλόπουλε
Εξοχότατε Πρέσβη της Κύπρου κ. Χάρη Μορίτση
Αξιότιμη Συντονίστρια Εκπαίδευσης κ. Μαριέτα Κουμαριανού
Αγαπητοί γονείς και παιδιά

Η σημερινή ημέρα είναι γεμάτη χαρά και συγκίνηση για εμάς γιατί ξεκινάει η νέα σχολική χρονιά 2017-18 με τις μεγαλύτερες προσδοκίες για το μέλλον των μικρών και μεγάλων μαθητών μας και παιδιών σας. Μια τέτοια μέρα, όπως όλοι γνωρίζετε, ο Σεβασμιότατος και Διευθυντής της Αμπετείου Σχολής εδώ και 43 συναπτά έτη κ.κ. Δαμιανός πάρα πολύ θα ήθελε να είναι κοντά μας και να καλωσορίσει τους νέους και παλιούς μαθητές μας και εκπαιδευτικούς, αλλά λόγοι υγείας τον αναγκάζουν να μείνει στην Αθήνα.

Είμαστε ιδιαίτερα υπερήφανοι για αυτά που όλοι μαζί κατακτήσαμε τα τελευταία χρόνια στο σχολείο, όπως και για το εξαιρετικό κλίμα που επικράτησε στην εκπαιδευτική μας οικογένεια, πράγμα που επέτρεψε στα παιδιά μας να αφοσιωθούν με γόνιμο και δημιουργικό τρόπο στα μαθήματά τους και να επιτύχουν έτσι μεγάλες επιδόσεις και προσωπικές κατακτήσεις.

Να θυμίσω εδώ στα γρήγορα ότι για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά οι μαθητές μας πήραν μέρος στις εξετάσεις αγγλικής γλωσσομάθειας του Βρετανικού Συμβουλίου και σχεδόν όλοι πήραν το πολύτιμο πιστοποιητικό τους. Έτσι, το πρόγραμμα ενισχυτικής διδασκαλίας της Αγγλικής που εφαρμόζουμε δικαιώθηκε πλήρως και πανηγυρικά. Ευχαριστούμε για αυτό τις καθηγήτριές τους κυρίες Τουλιά και Τρεχαντζάκη.

Όμως, οι μαθητές μας κατάφεραν και άλλα πολλά, όπως το να μάθουν γαλλικά μέσα από ένα ειδικό μετασχολικό πρόγραμμα (και ευχαριστούμε τον Πατέρα Ιωάννη για αυτό). Φέτος μάλιστα είμαστε τυχεροί στο θέμα των γαλλικών, διότι η νέα καθηγήτρια των οικονομικών διδάσκει και τα γαλλικά, οπότε θα παρακαλέσουμε και τη Συντονίστρια Εκπαίδευσης να της δοθεί άδεια για αυτό. Οι μαθητές μας επίσης ανέβασαν θεατρικές παραστάσεις, συνέχισαν τη ρομποτική, και φυσικά ενίσχυσαν με κάθε τρόπο τις προσπάθειες των σωματείων της παροικίας, όπως του ΠΑΟΚ, του Σώματος Ελλήνων Προσκόπων, αλλά και κοινωνικές εκδηλώσεις σωματείων. Και ακριβώς αυτή η πολύπλευρη δραστηριότητα των μαθητών είναι σύμφωνη με τις καλύτερες παραδόσεις της παράδοσής μας εδώ και πάνω από 160 χρόνια, με τους απόφοιτούς μας να εξελίσσονται σε επιτυχημένους επαγγελματίες με πολυγλωσσία και ποικίλες δεξιότητες.

Είναι λοιπόν καθοριστικό για την επιτυχία του έργου μας να υπάρχει τέτοιο κλίμα δημιουργικότητας και καθημερινής χαράς, κάτι που δίνει στους μαθητές μας το κουράγιο να συνεχίζουν την προσπάθειά τους μέσα σε αυτή την περίπλοκη και απαιτητική σύγχρονη κοινωνία που ζούμε, όπου οι μαθητές μας πρέπει πλέον να συναγωνιστούν με άλλους συνομηλίκους τους σε ένα εξαιρετικά ανταγωνιστικό περιβάλλον.

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Γιατί ο κόσμος αλλάζει πολύ γρήγορα και όλοι μας πρέπει να προσαρμοζόμαστε και προπάντων τα παιδιά μας. Γι' αυτό και είναι περισσότερο απαραίτητοι παρά ποτέ οι εμπνευσμένοι εκπαιδευτικοί του σχολείου μας, που με τις υψηλές και σύγχρονες γνώσεις τους και την ευαίσθητη παιδαγωγική τους προσέγγιση οδηγούν τα παιδιά μας στην κατάκτηση των μεγάλων στόχων τους το καθένα. Να ευχαριστήσω με την ευκαιρία ιδιαίτερα την κα Βασιλική Πετροπούλου που συμπλήρωσε την πενταετία της στο σχολείο μας, διευθύνοντας με τον πιο δημιουργικό και γόνιμο τρόπο το σχολείο την τελευταία τριετία, και ανοίγοντας για εμάς νέους δρόμους ώστε να μετατρέψουμε την Αμπέττειο Σχολή σε ένα σύγχρονο, καινοτόμο και δημιουργικό σχολείο. Να καλωσορίσω εδώ το νέο Αναπληρωτή Διευθυντή κ. Χρήστο Παπαθανασίου και να του ευχηθώ καλό κουράγιο και προκοπή στο έργο του. Και είμαστε σίγουροι ότι και με τους νέους και παλαιότερους εκπαιδευτικούς μας και τη συνεχή και έμπρακτη υποστήριξη του Υπουργείου Παιδείας της Ελλάδας, θα καταφέρουμε και φέτος να είμαστε άξιοι συνεχιστές της μεγάλης παράδοσής μας.

Δυστυχώς φέτος δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμη η διαδικασία απόσπασης Ελλήνων εκπαιδευτικών από το Υπουργείο Παιδείας της Ελλάδας, και είμαστε υποχρεωμένοι να πορευτούμε με ελλιπές πρόγραμμα το πρώτο διάστημα της νέας σχολικής χρονιάς, καθώς μας λείπουν 7 καθηγητές (3 φιλόλογοι, 1 μαθηματικός, 1 φυσικός, 1 βιολόγος και 1 γυμναστής). Ελπίζουμε μόνο το πρόβλημα να ξεπεραστεί γρήγορα και να μην επηρεάσει την πρόοδο των παιδιών μας, καθώς ο Σεβασμιότατος και Διευθυντής μας ο Αρχιεπίσκοπος κ.κ. Δαμιανός έχει ήδη έρθει σε επαφή με το Υπουργείο Παιδείας της Ελλάδας και του δόθηκε η υπόσχεση ότι θα σταλούν εκπαιδευτικοί το γρηγορότερο.

Να ευχαριστήσουμε θερμότητα τον Πάπα και Πατριάρχη Αλεξάνδρειας και Πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρο, ο οποίος αδιάλειπτα παρακολουθεί ως πνευματικός πατέρας και στηρίζει τα δρώμενα του σχολείου και τον Σεβασμιότατο Νικόδημο για την πρόθυμη και συχνή υποστήριξη των εκδηλώσεών μας. Ιδιαίτερες ευχαριστίες επιπλέον στον πολύ αγαπητό μας Πρέσβη της Ελλάδας κ. Διάμεση για την πολύπλευρη και πολύ αποτελεσματική υποστήριξη στο έργο μας και ας καλοδεχτούμε το νέο Πρόξενο της Ελλάδας στο Κάιρο κ. Γ. Δασκαλόπουλο με την βεβαιότητα ότι θα έχουμε μια εμπνευσμένη και δημιουργική συνεργασία. Τέλος, να ευχαριστήσουμετην Συντονίστρια Εκπαίδευσης κα Μαριέττα Κουμαριανού για την αμέριστη συμπαράσταση στο έργο μας, και τις άοκνες προσπάθειές της να λύσει όλα τα εκπαιδευτικά ζητήματα μέσα σε ένα περιβάλλον κρίσης και δυσκολιών.

Και τώρα νομίζω πως ήρθε η ώρα να κρατήσουμε ενός λεπτού σιγή στη μνήμη της αείμνηστης Στέλλας Κυριάκη – Συναδινού, της μάνας της παροικίας και του σχολείου μας που τόσα χρόνια στάθηκε πάντα δίπλα στους μαθητές μας, και τους αγάπησε σα δικά της παιδιά με λόγια και με έργα, και που η αφοσίωσή της στην πρόδοό τους είχε γίνει σκοπός της ζωής της. Να είναι γαλήνιο το ταξίδι σου Στέλλα και θα δεις ότι οι μαθητές θα σε δικαιώσουν για όσα έκανες για αυτούς.

Ο Χαιρετισμός του Αρχισυντάκτη

.....γράφει ο Λάκης Πεζάς

Αγαπητοί φίλοι και φίλες του **Κάδμου**,

Είναι η ταπεινή μου γνώμη ότι το τεύχος του **Κάδμου**, που βλέπετε στην οθόνη του υπολογιστή σας σήμερα, θα σας συγκινήσει και συνάμα θα σας κάνει περήφανους για την Καϊρινή σας καταγωγή και την **Αμπέτειο Σχολή**. Το λογοτεχνικό ταλέντο των Αμπετειανών συνεργατών μας σ' αυτό το τεύχος, με ειδική μνεία στο θηλυκό γένος, που ήρθε από το **Αχιλλοπούλειο** και κόσμησε και αναζωογόνησε την **Αμπέτειο** είναι καταπληκτικό. **Μαρία Αδαμαντίδου, Πέρσα Κουμούτση, Νανά Ευσταθιάδου και Κάτια Ζιβελοπούλου** δημοσιογραφούν με λογοτεχνική μαεστρία και Αιγυπτιώτικη-Καϊρινή άνεση.

Το συγκινησιακό κομμάτι είναι το ειδικό αφιέρωμα στον **Κωνσταντίνο Θεοδωρόπουλο** όπου η **Μαρία** παρουσιάζει ένα πλήρες βιογραφικό με αναμνήσεις από τον καθηγητή της, συνέντευξη με την φίλη της **Ελένη Παπαλέξη-Βιντιάδη** και πληροφορίες για τον Θεοδωρόπουλο από το βιβλίο της, "Ελληνικός αθλητισμός στο Κάιρο του 20ου αιώνα". Αθήνα 2005. Γράμματα πολλά που πήραμε από τους μαθητές του και απίθανες φωτογραφίες όπως την τελευταία φωτογραφία του καθηγητή, τραβηγμένη από τον **Απόστολο Δωρίτη** και άλλες από τους **Μίμη Πιερή, Αργύρη Μοσχίδη και Μαρία Αδαμαντίδου**.

Τον **Θεοδωρόπουλο** δεν τον γνώρισα στην **Αμπέτειο**, ήρθε την χρονιά που "διώχτηκα" εγώ από τον **κ. Κονά** το 1959, ιδέ χρονογράφημα **Κάδμου** σ' αυτό το τεύχος- αλλά γνωριστήκαμε στο Οικοτροφείο του **Σπετσεροπουλείου**, όπου έμενε και εγώ ήμουν για λίγο εκεί. Ήμαστε μαζί στον ίδιο όροφο, εκείνος σε δωμάτιο, βέβαια, που χωριζόταν όμως; μόνο με ένα παραβάν από τον υπόλοιπο θάλαμο. Ο **Θεοδωρόπουλος** ήταν αυτό που λένε οι Αμερικάνοι "**A man's man**". Χαϊρόσουν να μιλάς μαζί του, άνετος, φιλικός, μιλούσε την γλώσσα κάθε ηλικίας και ήξερε όμως να κρατάει τις αποστάσεις του από τους υπόλοιπους οικότροφους. Ένα βράδυ, με τον φίλο μου **Μίλτο Ρακόπουλο**, ήμαστε έτοιμοι να κατεβούμε κρυφά από το παράθυρο του θαλάμου για την "βραδινή μας έξοδο" όταν πέσαμε πάνω του καθώς είχε βγει από το δωμάτιο του για την κοινή μας τουαλέτα. Παγώσαμε, αλλά εκείνος μας κοίταξε με τα υπέροχα μπλε μάτια του, χαμογέλασε και συνέχισε τον δρόμο του. Στον διευθυντή του οικοτροφείου δεν είπε τίποτα το πρῶι. Λεβεντιά άνθρωπος 100%. Τώρα θα μάθετε κάτι για τον **Θεοδωρόπουλο** που κανείς σας δεν ξέρει. Ο αγαπητός μας γυμναστής, πριν κοιμηθεί, φορούσε ένα δίχτυ στα μαλλιά του και όταν ξυπνούσε τα μαλλιά του ήταν στην θέση τους. Μ' αυτό τον τρόπο κράτησε όλα του τα μαλλιά μέχρι το τέλος...Μακάρι να το είχα κάνει κι' εγώ από τότε, ίσως θα είχα λίγο περισσότερα μαλλιά σήμερα!

Επίσης συγκινητικό είναι το άρθρο για τον μεγάλο Καιρινό γιατρό **Πάρι Μπελλένη**, που έγραψε ο γιος του, ο φίλος μας ο **Ίων**. Τον **Ντοκτέρ Μπελλένη** τον γνώρισα στην Ηλιούπολη, στο "**Club Tire Au Pigeons**" όπου πήγαινα συχνά με τον φίλο μου, τον **Τόλη Μπαγάνη**. Ο **Μπελλένης** ήταν ένας από τους καλλίτερους "**tireur**" σκοπευτές του Καΐρου και ερχόταν στην Ηλιούπολη με την παρέα του συχνά. Δεν ξέφευγε ούτε περιστέρι ούτε πλαστικό πιατάκι από την καραμπίνα του. Η μαυρόασπρη φωτογραφία του **Ίωνα, Άλκη και Πάρι** είναι από το αρχείο της οικογενείας, καθώς και η προσωπογραφία του **Πάρι**, ένας καταπληκτικός πίνακας σε κάδρο που πήγα εγώ σπίτι του **Ίωνα** και τον κατέβασα από τον τοίχο στο σαλόνι του σπιτιού του. Όταν ανοίξαμε με τον τεχνικό το κάδρο για να σαρώσουμε τον πίνακα, είδαμε ότι η προσωπογραφία του **Πάρι** ήταν μάλλον της δεκαετίας του '50 με κάρβουνο ζωγραφισμένη και αν την περνούσαμε από σαρωτή τα χρώματα θα χαλούσαν και ο **Ίων** θα με ...σκότωνε. Πήγαμε σε ειδικό φωτογραφικό στούντιο όπου ο πίνακας φωτογραφήθηκε, ψηφιακά βέβαια, και μπορέσαμε έτσι να σας τον παρουσιάσουμε σε όλη του την μαγεία στο σημερινό τεύχος.

Το άρθρο του **Μπελλένη** είναι το πρώτο από μια σειρά από άρθρα στην **Νέα Στήλη του Κάδμου "Σημαντικές Καϊρινές Προσωπικότητες"** που εγκαινιάζουμε σ' αυτό το τεύχος και περιμένουμε και τις δικές σας προτάσεις για **Έλληνες Αιγυπτίωτες του Καΐρου, Αμπετειανούς** ή μη, που δεν βρίσκονται πλέον στην ζωή. Η προσωπικότητα του μεγάλου δικηγόρου του Καΐρου, **Ρήγα Πάντου**, γραμμένη από τις δυο του κόρες προγραμματίζεται για τον Κάδρο του Ιανουαρίου.

Το επιστημονικό άρθρο του Κάδμου, "Ο Σίδηρος στα Ομηρικά Έπη", του **Αμπετειανού Γιώργου Βαρουφάκη**, ναι, ο μπαμπάς του **Γιάννη**, είναι μία άκρως ενδιαφέρουσα παρουσίαση για την επίδραση των μετάλλων στην εξέλιξη του πολιτισμού σε όλη την διαδρομή της ανθρώπινης ιστορίας, από την λίθινη εποχή μέχρι σήμερα. Το άρθρο υποστηρίζει ότι η ιστορία του πολιτισμού είναι πραγματικά η ιστορία του χάλυβα. Ο Γιώργος είναι απόφοιτος του 1943 και συνεχίζει να είναι δραστήριος, κολυμπώντας κάθε μέρα μετά το γραφείο του στα κεντρικά γραφεία της Χαλυβουργικής όπου είναι Πρόεδρος του Δ.Σ. Φίλοι μου, άμα πιεις νερό του Νείλου, δεν σταματάς με τίποτα! Ο Γιώργος, όπως κάθε χρόνο, θα είναι μαζί μας στην Κοπή της Πίτας τον Ιανουάριο.

Οι συνεργάτες μου κι' εγώ ήμαστε ιδιαίτερα ευτυχείς παρουσιάζοντας στο τεύχος αυτό, δύο Αμπετειανούς που ήσαν στην μαθητική ομάδα που ξεκίνησε τον Κάδρο. Τον **Δημήτρη (Μίκη) Καπαϊτζή** απόφοιτο του 1949 και τον **Πάνο Αρβανιτάκη**, απόφοιτο του 1950. Οι δύο στενοί φίλοι μας παρουσιάζουν την παρασκηνιακή ιστορία του

Κάδμου, με λεπτομέρειες για τις δυσκολίες τους τότε και τον ενθουσιασμό τους όταν εδραιώθηκε με επιτυχία το "μωρό" τους. Ο Πάνος δε, ήταν και ο σχεδιαστής του πρώτου, και νυν, εξώφυλλου του Κάδμου. Είναι αυτό που λέμε "εμείς οι δημοσιογράφοι" το εκδοτικό γεγονός της χρονιάς! Οι υπέροχες μαυρόασπρες φωτογραφίες του **Καπαϊτζή** από τις εκδρομές τους τα χρόνια εκείνα, είναι μια σκέτη απόλαυση.

Η τακτική συνεργάτης του Κάδμου, η αγαπητή μας **Πέρσα Κουμούση**, μιλάει για το τελευταίο της βιβλίο "Αλεξανδρινές Φωνές", για τον Καβάφη, τον Ναγκίμπ Μαχφούζ, το αγαπημένο της Κάιρο, την Αλεξάνδρεια και εξηγεί γιατί μεταπήδησε από μια επιτυχημένη καριέρα ως μεταφράστρια βιβλίων, στην συγγραφή βιβλίων. Η συνέντευξη δόθηκε στη δημοσιογράφο **Κρίστου Κουνινιώτη** για την εφημερίδα ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ της Πάτρας την οποία και ευχαριστούμε.

Ο φίλος του **Κάδμου** και Αμπετειανός, γνωστός και επιτυχημένος συγγραφέας, ο **Ζέφυρος Καυκαλίδης**, από την Κέρκυρα όπου διαμένει μονίμως, μας έστειλε το βιβλίο του "25 Καλοκαίρια", μια ενδιαφέρουσα άποψη ότι η ευδόκιμη ζωή ενός ανθρώπου είναι μόνο 25 Καλοκαίρια. **Ζέφυρε**, δώσε μας κάτι παραπάνω...

Η παιδική μου φίλη **Κάτια Ζιβελοπούλου**, από αυτό το τεύχος, γίνεται μόνιμη συνεργάτρια του **Κάδμου** και, σε κάθε τεύχος του, θα μας γράφει τις σκέψεις της, τις χαρές, τις λύπες της, τα χρόνια της στο Κάιρο, στην Αθήνα μετά και ότι άλλο θέλει. Ήμουν ανέκαθεν μεγάλος θαυμαστής της πέννας της Κάτιας και είμαι πάρα πολύ χαρούμενος που δέχτηκε την πρόσκλησή μου να επανέλθει σαν τακτικός συνεργάτης στον **Κάδμο** που κάποτε εκείνη ετοίμαζε. Όπως λέει και το τραγούδι από το μιούζικαλ "Hello Dolly" με την **Μπάρμπρα Στράισαντ**: "Hello Katia, it's so good to have you back where you belong" Ξεκινάει με αναμνήσεις από το Δημοτικό στο πρώτο μέρος και έρχεται Γυμνάσιο, **Αχιλλοπούλειο**, **Αμπέτειος** και νομίζω ότι σε μια πενταετία, με 4 Κάδμους τον χρόνο να έχουμε διαβάσει όλη την ιστορία της ζωής της. Υγεία να έχουμε!

Όπως ξέρετε βέβαια το Ελληνικό Κάιρο μετακόμισε στο χωριό μου, την όμορφη **Ηλιούπολη**. Εκεί είναι η **Ελληνική Αμπέτειος**, το **Αχιλλοπούλειο** -μόνο η **Μελαγχροίνειος** χάθηκε- και εκεί πλέον ζουν πολλοί Καϊρινοί. Η **Ρένα Χούρη**, γέννημα, θρέμμα της Ηλιούπολης, σύζυγος του μικρού μου φίλου Κούλη Χρηστοφίδη και αδελφή τη πανέμορφης ξανθιάς μου συμμαθήτριας **Άγγελας Χούρη** αναλαμβάνει, από αυτό το τεύχος, ανταποκρίτρια του **Κάδμου** στην Ηλιούπολη. Η **Ρένα** γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Ηλιούπολη και εκεί τελείωσε την **Μελαγχροίνειο**. Πήγε στην Λιβύη για λίγο, έφυγε με τα γεγονότα και πήγε Θεσσαλονίκη και μετά γύρισε στην Ηλιούπολη, παντρεύτηκε τον Κούλη, τον παιδικό της έρωτα και έφυγαν για Γερμανία όπου έμειναν 5 χρόνια με τις δύο της αδελφές. Ο **Κούλης** δούλευε σε μια μεγάλη Γερμανική εταιρία που τον έστειλε μετά στο Ντουμπάι για 5 χρόνια, πίσω στην Γερμανία για άλλα 5 χρόνια και μετά, πάντα με την ίδια εταιρία, στην Αίγυπτο. Μετά που τελείωσε το συμβόλαιο του **Κούλη** αποφάσισαν να μείνουν στην Ηλιούπολη για πάντα και άνοιξαν μια δική τους εταιρία διεθνών μεταφορών. Έχουν τρία παιδιά και έχουν υιοθετήσει ένα τέταρτο. Οι δύο γιοι, παντρεμένοι με παιδιά, ζουν τώρα στην Αθήνα, η κόρη σπουδάζει στην Αγγλία και η άλλη κόρη εδώ δίπλα στην Σαλαμίνα παντρεμένη και εκείνη.

Ρένα μου καλωσόρισες στην ομάδα μας. Προβλέπω μια άριστη συνεργασία.

Πρώτη αποστολή της **Ρένας** ήταν η **στήλη Αμπετειανοί του εξωτερικού "En Famille"** και μας παρουσιάζει δυο γενιές της **οικογένειας Ρούσου** στην Ηλιούπολη του Καΐρου., Ως ανταποκρίτρια του **Κάδμου** θα μας πληροφορεί για την ζωή της τοπικής Ελληνικής κοινωνίας, τα σχολεία **Αμπέτειος και Αχιλλοπούλειο**, την **Στέγη**, τις γιορτές, τα πάρτι -Ηλιούπολη χωρίς πάρτι δεν γίνεται- και ότι συμβαίνει με τους φίλους Αιγυπτιώτες που ζουν εκεί και χαίρονται μια πολιτιστική αναγέννηση στην Αίγυπτο.

Η παιδική μου φίλη και τακτική συνεργάτρια του Κάδμου, η **Νανά Ευσταθιάδου**, γράφει με δικαιολογημένο παράπονο για την "**Πατρίδα που Λαχταρήσαμε**" και ως συνήθως το άρθρο της είναι πολύ "**A propros**". Η **Νανά** αναλαμβάνει και εκείνη καθήκοντα μόνιμης συνεργάτριας του Κάδμου και μου υποσχέθηκε ένα άρθρο για τον κάθε **Κάδμο**. Λένε ότι η επιτυχία ενός αρχισυντάκτη είναι να μπορεί να πείθει ταλαντούχους ανθρώπους να συνεργάζονται μαζί του.

Το **Χρονογράφημα του Κάδμου** το πήρα εγώ στα χέρια μου αυτό το τεύχος και είναι μια εξομολόγηση εκ βαθέων για το τι γυρεύει ένας μη απόφοιτος της **Αμπετειού** στο Δ.Σ. του **Συλλόγου Αμπετειού Σχολής** και δει στην αρχισυνταξία του **Κάδμου**. Το είχα καιρό μέσα μου και ήταν καιρός να το βγάλω. Διαβάστε το, έχει και την χιουμοριστική του πλευρά.

Μια ευχάριστη βραδιά στον **ΕΝΟΑ**, πριν την πετροκηνίδα, προς τιμή του καθηγητή του **Αχιλλοπουλείου**, **φιλόλογο κ. Κουτσουλάκου**, μια παρουσίαση του νεαρού **Αμπετειανού**, τρίτης γενιάς, συγγραφέα και εκδότη, **Μαριαντώνη Πολίτη** στον **Σύνδεσμο Αιγυπτιωτών Ελλήνων**, και βεβαίως, βεβαίως "**Τα Θεματικά Ενθυμήματα και Αιγυπτιώτικα Αγαπήματα του Λάμπρου Μπενοβία**, συνταξιούχου, πλέον, καθηγητή της **Αμπετειού** συμπληρώνουν την ύλη του περιοδικού σας.

Το ειδικό αφιέρωμα στον **Θεοδωρόπουλο** μας άργησε λίγο την αποστολή του **Κάδμου** και μας ανάγκασε να αφήσουμε έξω από το τεύχος αυτό πολλούς τακτικούς συνεργάτες μας. Σας ζητούμε συγγνώμη.

Η ομάδα του Κάδμου, **Νικόλας Βαδής**, **Μίμης Πιερής**, **Απόστολος Δωρίτης**, **Καίτη Μπαραμίλη**, **Λήδα Καρά** και **εγώ ευχόμαστε (και ελπίζουμε) καλό διάβασμα και καλό φθινόπωρο.**

Θέμα : Αφιέρωμα στον Κωνσταντίνο Θεοδωρόπουλο

03 .05. 2017, ίσως η τελευταία φωτογραφία του Κωνσταντίνου Θεοδωρόπουλου

Φωτογραφία από τον Απόστολο Δωρίτη

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ο Κώστας Θεοδωρόπουλος γεννήθηκε σ' ένα μικρό χωριό της Μεσσηνίας το 1927 από γονείς αγρότες. Εκεί πέρασε τα παιδικά του χρόνια τα οποία συνέπεσαν με ταραγμένες εποχές καθώς είχαμε γερμανο-ιταλική κατοχή και στην συνέχεια εμφύλιο πόλεμο. Απ' ό,τι διηγούταν, σχεδόν όλη την κατοχή την πέρασαν στις αγροικίες προς αποφυγή των ιταλών και γερμανών στρατιωτών. Η ζωή ήταν δύσκολη καθώς μεταξύ άλλων δεν είχαν ηλεκτρισμό ούτε τρεχούμενο νερό. Από την άλλη όμως είχαν κάποια βασικά είδη διατροφής και λάδι (καθώς ήταν μικροπαραγωγοί) οπότε δεν υπέφεραν όσο στα αστικά κέντρα. Έπειτα ως έφηβος έζησε τον εμφύλιο πόλεμο με πολλά γεγονότα και σημαντικές μάχες στην ευρύτερη περιφέρεια. Διηγήθηκε πολλές καταστάσεις και περιστατικά και συνεχώς διάβαζε βιβλία και ερευνούσε τα γεγονότα, από συμμετέχοντες σ' αυτά και αυτόπτες, μέχρι το τέλος της ζωής του. Η εξήγηση που έδινε γι' αυτό το έντονο ενδιαφέρον ήταν πως αυτή η εποχή τον σημάδεψε βαθιά καθώς μεταξύ άλλων είχε αιχμαλωτιστεί από τον ΕΛΑΣ, με επικεφαλής τον Άρη Βελουχιώτη αυτοπροσώπως, μετά τις περίφημες μάχες του Μελιγαλά και των Γαργαλιάνων.

Μέσα στην ταραγμένη αυτή εποχή τελείωσε το γυμνάσιο και έφυγε για την Αθήνα να σπουδάσει. Προσπάθησε να γραφτεί στην ιατρική σχολή χωρίς επιτυχία και τελικά πέτυχε στην γυμναστική ακαδημία. Αποφοίτησε και υπηρέτησε την στρατιωτική του θητεία στα τεθωρακισμένα. Εκεί έτυχε να έχει διοικητή στο κέντρο εκπαίδευσης τον γνωστό και μη εξαιρετέο Στυλιανό Παττακό. Μάλιστα από τα ευτράπελα της θητείας του, όπως διηγούταν, ήταν το γεγονός ότι ο Παττακός ήθελε να τον στείλει εξορία στην Μακρόνησο, ως "επικίνδυνο κομμουνιστή" επει-

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

δή ανέφερε (κατόπιν σχετικής ερώτησης) ότι είχε συμμετάσχει στην ΕΠΟΝ, όντας ακόμα παιδί. Βέβαια δεν ήταν παίζε-γέλασε οι απειλές αυτών των ανισόρροπων και τελικά τον γλύτωσε ένας ανθυπολοχαγός πατριώτης του. Μετά από χρόνια πάντως το θυμόταν με σκωπτική διάθεση. Στην διάρκεια της επταετίας ο Παττακός είχε επισκεφτεί το Κάιρο. Σε εκδήλωση προς τιμήν του από την παροικία στο Ελληνικό Κέντρο συναντήθηκαν και ο Παττακός, σύμφωνα με τα λεγόμενα του, τον θυμήθηκε.

Μετά τον στρατό επέστρεψε στο χωριό του και αναζητούσε εργασία. Δεν ήταν εύκολος ο διορισμός εκείνη την εποχή οπότε άνοιξε ένα παντοπωλείο μαζί μ' έναν φίλο του και παράλληλα βοηθούσε στις αγροτικές εργασίες της οικογένειας.

Στα τέλη της δεκαετίας του 50 βρήκε δουλειά στην Λέρο σ' ένα σχολείο-οικοτροφείο για ορφανά και εγκαταλειμμένα παιδιά. Κατά την παραμονή του στο νησί γνώρισε Λεριούς που είχαν συγγενείς στην Αίγυπτο (καθότι η κοινότητα των Λεριών της παροικίας ήταν πολυπληθής) και του μπήκε η ιδέα να πάει εκεί αφού είχε την έφεση για ταξίδια και την διάθεση να γνωρίσει τον κόσμο. Πράγματι, αφού πήρε τις απαραίτητες συστάσεις, βρέθηκε στην Αίγυπτο και εργάστηκε αρχικά στο γυμνάσιο της Μανσούρας.

Μετά από ένα χρόνο πήγε στο Κάιρο και την Αμπέττειο σχολή όπου και εργάστηκε μέχρι την συνταξιοδότηση του. Αρχικά δεν είχε σκοπό να μείνει για πολύ. Ελλείψει όμως καλύτερης προοπτικής, η παραμονή του παρατάθηκε ώσπου γνώρισε την συνάδελφό του Αλκμήνη Τεκτονίδου την μαθηματικό.

Παντρεύονται, κάνουν οικογένεια, οπότε η παραμονή στην Αίγυπτο έγινε μονόδρομος. Το 1991 επαναπατρίζονται αφού πλέον συνταξιοδοτήθηκαν, και μοίραζαν το χρόνο τους μεταξύ Αθήνας και χωριού τα καλοκαίρια. Όποτε είχαν την ευκαιρία συμμετείχαν σε εκδηλώσεις Αιγυπτιωτών και Αμπετειανών αλλά και της Αχιλλοπουλείου (της οποίας απόφοιτος είναι η σύζυγος Αλκμήνη) και θυμόντουσαν τα παλιά με ιδιαίτερη συγκίνηση. Έζησαν τις καλές εποχές της παροικίας και του σχολείου συμβάλλοντας κι αυτοί μ' ένα μικρό μερίδιο, έζησαν όμως και τον μαρασμό και την συρρίκνωση τα τελευταία χρόνια.

Τον Ιούλιο του 2017 αισθάνθηκε έντονους πόνους στην κοιλιακή χώρα. Οι εξετάσεις στις οποίες υποβλήθηκε έδειξαν ότι υπήρχε φλεγμονή στη σπλήνα και κρίθηκε απαραίτητη η αφαίρεσή της χειρουργικά. Υπεβλήθη στην επέμβαση. Στην ανάνηψη δεν μπόρεσε να αναπνεύσει χωρίς μηχανική υποστήριξη οπότε τον νάρκωσαν εκ νέου μέχρι να βρεθεί κλίνη εντατικής μονάδας. Μετά από δυο μέρες βρέθηκε και νοσηλεύτηκε εκεί για τρεις εβδομάδες περίπου. Δεν μπόρεσε όμως ούτε τώρα να αναπνεύσει μόνος του (ήταν και χρόνια καπνιστής). Οι λοιμώξεις τον κατέβαλαν και κατέληξε στις 25/8/2017 από πολυοργανική ανεπάρκεια.

Για τον Κωνσταντίνο Θεοδωρόπουλο έγραψαν

Γυμναστής Κώστας Θεοδωρόπουλος: «Υπηρέτησα τα παιδιά»

Γράφει η Μαρία Αδαμαντίδου

Τον περασμένο Σεπτέμβριο κυκλοφόρησε σαν αστραπή στους κύκλους των Καϊρινών η είδηση ότι ο Κώστας Θεοδωρόπουλος, ο καθηγητής φυσικής αγωγής που είχε ταυτίσει το όνομά του με την Αμπέττειο, είχε φύγει από ανάμεσα μας. Το γεγονός ότι έφυγε πλήρης ημερών δεν μείωνε τη λύπη για την απώλεια αυτού του εκπαιδευτικού που όχι μόνο τίμησε την Αμπέττειο Σχολή με το ήθος, τη συνέπεια και την αγάπη για τη δουλειά του, αλλά υπήρξε και κομμάτι της σχολικής και της νεανικής μας ζωής στην πατρίδα μας, το Κάιρο.

Ο Κώστας Θεοδωρόπουλος γεννήθηκε το 1927 σε ένα μικρό χωριό της Μεσσηνίας. Παιδί αγροτών, πέρασε την εφηβεία του τα δύσκολα χρόνια της Κατοχής και του Εμφυλίου. Ο τελευταίος ειδικά και η αιχμαλωσία του από τον ΕΛΑΣ (βλ. κείμενο του γιού του Γιώργου Θεοδωρόπουλου στο παρόν τεύχος) αποτέλεσαν βίωμα που χαρακτήριζε βαθιά μέσα του: στην επιθυμία του να κατανοήσει την τραυματική αυτή εθνική αλλά και προσωπική του εμπειρία, διάβαζε σχετικά δημοσιεύματα και βιβλία μέχρι το τέλος της ζωής του. Σπουδές στην Εθνική Ακαδημία Σωματικής Αγωγής, στρατιωτική θητεία (με διοικητή τον... Στυλιανό Παττακό), διαχείριση παντοπωλείου στο χωριό με έναν φίλο και απασχόληση στις οικογενειακές αγροτικές δραστηριότητες, ήταν οι επόμενοι σταθμοί της διαδρομής του ώσπου, αργά στη δεκαετία του 1950, ήρθε η δουλειά σε ένα σχολείο στη Λέρο να αλλάξει τη ρότα του.

Εκεί είναι που ο Θεοδωρόπουλος θα ακούσει για την αιγυπτιακή παροικία, την πολυάριθμη Λεριακή παρουσία στους κόλπους της και, φυσικά, για τα σχολεία της. Στην πρώτη του νιότη ακόμη, με όρεξη για δουλειά —και κρυφό όνειρο να γνωρίσει ξένους τόπους— γυρίζει το βλέμμα του στην Αίγυπτο και πράγματι, πριν περάσει πολλές

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

καιρός, αναλαμβάνει καθήκοντα στα Ελληνικά Εκπαιδευτήρια Μανσούρας. Δεν ήταν για πολύ: «επαναστάτησε» με τον γνωστό δεσποτισμό του διευθυντή Χιωτίνη, όπως μου είπε σε μια συνάντηση που είχα μαζί του το 2003, και τον επόμενο χρόνο γύρευε κίολας δουλειά. Ήταν έτοιμος να πάει στην Κύπρο, όπου υπήρχε κενή θέση για γυμναστή αλλά τελικά στη θέση εκείνη διορίστηκε – και αυτό ίσως λίγοι το ξέρουν -- ο μέχρι τότε γυμναστής της Αμπετείου Περικλής Αποστόλου! Μη έχοντας άλλη εναλλακτική, ο Θεοδωρόπουλος, δέχθηκε να συμπληρώσει την κενή θέση που άφηνε ο Αποστόλου στην Αμπέτειο. Μα το έκανε «χωρίς καθόλου κέφι», όπως θυμόταν, γιατί είχε ακούσει ότι η σχολή δεν ενθάρρυνε τον αθλητισμό και επίσης γιατί, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Αποστόλου, στη σχολή θεωρούσαν τους γυμναστές καθηγητές «δευτέρας κατηγορίας».

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ. Το σχολικό έτος 1959-1960 ο Θεοδωρόπουλος ανέλαβε υπηρεσία στην Αμπέτειο. Σκόπευε να μείνει για ένα χρόνο, τελικά έμεινε τριάντα –μέχρι το 1988-1989 συγκεκριμένα. Και αυτό γιατί, με το που ανέλαβε καθήκοντα, αναθεώρησε τη στάση του. Ο ίδιος αγαπούσε πολύ τον κλασικό αθλητισμό για τον οποίο τα παιδιά στην Ελλάδα, με βάση την μέχρι τότε εμπειρία του, δεν ενδιαφέρονταν ιδιαίτερα. Στο Κάιρο όμως, στην αρχή της δεκαετίας του 1960, του έκανε εντύπωση η αγάπη που είχαν τα παιδιά για τον αθλητισμό γενικά και σκέφθηκε: «Εδώ, μπορώ να κάνω κάτι». Στη φράση αυτή περικλείεται όλη η φιλοσοφία του, όλη η επιθυμία του όχι απλώς να κάνει καλά τη δουλειά του, αλλά να προσφέρει σε μια παροικία ελληνισμού που είχε αντιληφθεί την σημασία της.

Και πράγματι ο Θεοδωρόπουλος έκανε τη διαφορά εκσυγχρονίζοντας πρώτα από όλα το ίδιο το μάθημα. Στις στατικές ασκήσεις που ήθελαν τον μαθητή να τις εκτελεί από σταθερό σημείο, πρόσθεσε ασκήσεις σε πολύζυγα, δοκούς κ.ά., «ελεύθερη γυμναστική» όπως την χαρακτήρισε.

Ο αθλητισμός, πέρα από το όφελός του για τη φυσική κατάσταση αυτού που το ασκεί, αποτελεί παιδεία και ψυχαγωγία μαζί: διδάσκει την ευγενή άμιλλα, τον σεβασμό του άλλου, την ομαδική συνεργασία, την συστηματική προετοιμασία για την επίτευξη στόχου. Με τούτο τον στόχο, ο Θεοδωρόπουλος πέτυχε το άλλο σημαντικό: να αυξήσει την παρουσία της Αμπετείου στα Καϊρινά σχολικά πρωταθλήματα, με θαυμάσια μάλιστα αποτελέσματα.

Λιγομίλητος, χαμηλών τόνων, αυστηρός, αφοσιωμένος στην ειδικότητά του, και ταυτόχρονα προσιτός στα παιδιά γρήγορα κέρδισε τον σεβασμό και την εκτίμησή τους αλλά και του Θεοδοσίου Κονά. Έτσι, η πάγια αρνητική στάση που είχε ο τελευταίος για τις αθλητικές δραστηριότητες (με το σκεπτικό ότι δεν αφήνουν χρόνο για μελέτη στους μαθητές) υποχώρησε κάπως και επέτρεψε στον Θεοδωρόπουλο να αυξήσει τα αθλητικά απογεύματα από ένα σε δύο. Επιπλέον, ύστερα από αίτημα του γυμναστή, του παραχώρησε λεωφορείο της σχολής για να μεταφέρονται τα παιδιά τις Κυριακές στο ελληνικό στάδιο της Σούμπρας και να προπονούνται στον στίβο και στο ποδόσφαιρο. Κάποια στιγμή, ο Κονάς του είπε: «Άκου, δεν θέλω να έρχεσαι κάθε τόσο και να ζητάς άδεια για το ένα και το άλλο. Κάνε το, μόνο να με ενημερώνεις. Και δεν θέλω να πηγαίνει πουθενά η ομάδα μόνη της. Μπορεί κάποιο παιδί να κτυπήσει [και πρέπει να είσαι μαζί τους]». «Σού το υπόσχομαι», είχε απαντήσει τότε ο Θεοδωρόπουλος.

Η ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ ΣΕ ΠΑΝΣΧΟΛΙΚΕΣ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ. Στην Αμπέτειο, μου είπε, «βρήκα καλή μαγιά για τον κλασικό αθλητισμό», αναφέροντας τους Ν. Βαλσαμίδα (με επίδοση 11'' στα 100μ.), Γ. Μέρμηγκα, Χατζηανδρέου και Αλ. Στρατουδάκη (ρίψεις), Θεοφάνους, Σκιαδά, Σφακιανόπουλο (μεσαίες αποστάσεις) κ.ά. Το 1961 μεσολάβησε και πέτυχε να συμμετάσχουν ο Βαλσαμίδης και ο Μέρμηγκας στους Πανελλήνιους Αγώνες Εφήβων Θεσσαλονίκης, αν και αγωνίστηκαν ως μέλη του αλεξανδρινού μαθητικού συλλόγου Αίας (τα έξοδα για την συμμετοχή είχε καλύψει τότε κατά το ήμισυ η Ελληνική Αθλητική Ένωση Καΐρου [ΕΑΕΚ], με πρόεδρο τότε τον αείμνηστο Γιάννη Σταυρίδη).

Μετά από δική του πρόταση η Αμπέτειος άρχισε να συμμετάσχει σε συναντήσεις ποδοσφαίρου με τα ξένα σχολεία, ενώ όσον αφορά τις αθλοπαιδιές ο Θεοδωρόπουλος έστησε πολύ καλές ομάδες για μπάσκετ και βόλλεϊ. Απόδειξη η πρώτη θέση που πήρε η Αμπέτειος στα σχολικά τουρνουά μπάσκετ Καΐρου το 1961 και το 1963. Ειδικότερα το 1963 στους πανσχολικούς Καΐρου, όπου συμμετείχαν και οι ισχυρότατες ομάδες των ξένων σχολείων, η σχολή κατέλαβε μία από τις τρεις πρώτες θέσεις στον στίβο, μπάσκετ, βόλλεϊ και πιנגκ-πονγκ.

Χαρακτηριστικό της σεμνότητάς του είναι ότι, όταν η Αμπέτειος κέρδιζε κάποιο κύπελλο, έστελνε την νικήτρια ομάδα να το προσφέρει στον Κονά. Ο ίδιος δεν πήγαινε. Ας σημειωθεί για την ιστορία, ότι κάποια στιγμή του είχε γίνει πρόταση να πάει προπονητής στο Αμερικανικό Πανεπιστήμιο Καΐρου, ενώ από τα γραφεία της Αμπετείου στο Κάιρο μας ήρθε και η πληροφορία ότι ο Θεοδωρόπουλος κάποια στιγμή απέκτησε πτυχίο και από την αιγυπτιακή Ακαδημία Σωματικής Αγωγής. Όσο για τις σχολικές επιδείξεις, ο Θεοδωρόπουλος δεν τις εκτιμούσε ιδιαίτερα. «Ήταν άνευ ουσίας», μου είχε πει, «δεν απέβλεπαν πουθενά». Κατανοητό, ως άποψη εκπαιδευτικού που στόχευε σε ουσιαστική πρόοδο των μαθητών του, αλλά από μιά άλλη σκοπιά, το ετήσιο εκείνο show, ως επίδειξη της ευρωστίας της παροικίας και της νεολαίας της, είχε την αξία και τη σκοπιμότητά του.

ΟΤΑΝ ΗΡΘΑΝ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ. Το 1964-1965 η Αμπέτειος έγινε μικτή, καθώς η πώληση του κοινοτικού παρθεναγωγείου υποχρέωσε εκατοντάδες μαθήτριες να εγγραφούν στην Αμπέτειο (οι περισσότερες) και στην Μελαγχροΐνιο της Ηλιούπολης. Ο Θεοδωρόπουλος κράτησε απaráλλαχτο τον χαρακτήρα της γυμναστικής που δίδασκε, ταυτόχρονα εντοπίζοντας και ενθαρρύνοντας τις μαθήτριες που θα μπορούσαν να αποδώσουν καλύτερα στις αθλοπαιδιές ή στον στίβο (λ.χ. τις Σοφία Μαραγκάκη, Λίτσα και Άννα Πάτσαλη, Ελένη Παπαλέξη, Στάσια Διακουμίδου, Χρυσάνθη Λυγκιάρη). Λόγω του μεγάλου αριθμού των παιδιών, το επόμενο δύο έτη τα κορίτσια απέκτησαν δική τους γυμνάστρια, την καθηγήτρια Μαρία Σιδέρη, που τη διαδέχθηκαν η Ευαγγελία Σουλούτα-Γεροντούδη, η Μάρθα Παπαδοπούλου κ.ά.

Δείγμα του ήθους που επέδειξε σε όλη τη διάρκεια της θητείας του και ιδιαίτερα μετά τον ερχομό των κοριτσιών, είναι πως, μολονότι ήταν εμφανισιακά γοητευτικός άνδρας, δεν έδωσε ποτέ λαβή να κατηγορηθεί για απρεπή συμπεριφορά.

Δεν είναι τυχαίο που η Ελένη Παπαλέξη-Βιντιάδη (απόφ. 1967), από τις πιο δυναμικές αθλήτριες του σχολείου (στα χνάρια του πατέρα της Δημήτρη Παπαλέξη, διεθνούς διαιτητή του βόλεϊ, πρόεδρου της Ανώτατης Επιτροπής Διαιτητών της Αιγύπτου και πρόεδρου της Ομοσπονδίας Διεθνών Διαιτητών Αφρικής) θαύμαζε τρομερά τον Θεοδωρόπουλο, ο οποίος βλέποντας τις ικανότητές της, δεν δίστασε να την βάλει να προπονείται με την ομάδα μπάσκετ των αγοριών. Το σωστό του ένστικτο για την προώθηση ταλέντων, η κατάρτισή του, το ενδιαφέρον του για τη καλή φυσική κατάσταση των μαθητών και των μαθητριών και «το όραμά του», όπως το θέτει η ίδια, την είχαν κάνει να τον τοποθετήσει πολύ ψηλά στην εκτίμησή της. «Τον έβλεπα σαν τον Όλυμπο», όπως μου είπε χαρακτηριστικά.

Και μιας και μιλάμε για κορίτσια, πρέπει να ανοίξουμε μια απαραίτητη παρένθεση για να αναφέρουμε την Αλκμήνη Τεκτονίδου. Βέρα Καϊρινή, απόφοιτη του Αχιλλοπουλείου Παρθεναγωγείου και στη συνέχεια καθηγήτρια Μαθηματικών, η Τεκτονίδου δίδασκε στο παρθεναγωγείο όταν ήρθε ο Θεοδωρόπουλος στο Κάιρο αλλά μετά την πώληση του παρθεναγωγείου, μετακινήθηκε στην Αμπέτειο. Έτσι γνωρίστηκαν και παντρεύτηκαν. Το ζευγάρι απέκτησε δύο αγόρια, τον Γιώργο και τον Νικόλα, που αποφοίτησαν από την Αμπέτειο το 1985 και 1989 αντίστοιχα.

ΤΑ ΔΥΣΚΟΛΑ ΧΡΟΝΙΑ. Όσον αφορά τα αθλητικά, τα πράγματα δυσκόλεψαν από τη δεκαετία του 1970 και ύστερα. Το γήπεδο της Ξενακείου είχε χαθεί από το 1964, η ΕΑΕΚ και οι Πανελλήνιοι Αιγύπτου ήταν πλέον παρελθόν, πουλήθηκε στο τέλος και το στάδιο και αναπόφευκτα η αθλητική δράση των Καϊρινών, που έμειναν χωρίς δική τους αθλητική έδρα, συρρικνώθηκε. Στην Αμπέτειο πάντως η καλή δουλειά συνεχιζόταν με τον Θεοδωρόπουλο να προσπαθεί πάντα να δίνει ευκαιρίες στα παιδιά να συμμετάσχουν σε πρωταθλήματα πέρα από το στενό σχολικό πλαίσιο: στους αγώνες μεταξύ ελληνικών σχολείων που διοργάνωσε η Ελληνική Κοινότητα Αλεξανδρείας το 1981 και 1982, η Αμπετεϊανή ομάδα και τις δύο φορές αναδείχθηκε πολυνίκης. Στο Κάιρο, ο Θεοδωρόπουλος μαζί με τους υπεύθυνους του Σώματος Ελλήνων Προσκόπων προπονούσε ομάδες μαθητών και σπουδαστών στο μπάσκετ και το βόλεϊ, συνεργαζόμενος και με πρώην Αμπετεϊανούς αθλητές όπως ο Ανδρέας Ελμάζης και ο Παντελής Ζενιώδης (αργότερα διεθνής διαιτητής στην Αίγυπτο και στην Ελλάδα πρόεδρος της Τεχνικής Επιτροπής της Ελληνικής Ομοσπονδίας Διαιτητών). Οι προσπάθειες όλων οδήγησαν στην ίδρυση το 1970 των Παροικιακών Αθλητικών Ομάδων Καΐρου (ΠΑΟΚ) που έδρασαν μέχρι το 2000.

Στη συνάντησή μας του 2003, κάποια στιγμή που η κουβέντα στράφηκε στις περιόδους ασυμφωνίας με τους σχολικούς ιθύνοντες – γιατί υπήρχαν και αυτές-- ο Θεοδωρόπουλος γύρισε και μου είπε: «Δεν υπηρέτησα καμία Διεύθυνση, υπηρέτησα τα παιδιά». Ένα παράδειγμα της επιδιώξής του να δίνει κίνητρα και ευκαιρίες διάκρισης στους μαθητές ήταν όταν, στις αρχές της δεκαετίας του 1980, κανόνισε να συμμετάσχει η Αμπέτειος σε παναιγύπτιους σχολικούς αγώνες στίβου και σε πανσχολικά τουρνουά μπάσκετ και βόλλεϊ, όχι ως ελληνική σχολή (γιατί δεν είχε το δικαίωμα ως «ξένο σχολείο») αλλά με το αραβικό της τμήμα. Μπόρεσαν έτσι να δώσουν το «παρών» αξιόλογοι Αιγύπτιοι και Έλληνες αθλητές της όπως ο Γιώργος Παπαχατζής και ο Γιάννης Νικολάκης, γνωστός πλέον σήμερα για την εξαιρετική του πορεία ως προπονητής βόλεϊ στον Ολυμπιακό, Παναθηναϊκό και άλλες ελληνικές ομάδες.

ΤΕΛΙΚΗ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ. Στην ιστορική διαδρομή των Ελλήνων του Καΐρου, όπως και όλων των Αιγυπτιωτών, η αθλητική δράση λειτούργησε σαν ένας από τους σημαντικότερους συνδετικούς κρίκους της παροικίας, καθώς και σαν τεκμήριο της ελληνικότητάς της. Δεν θέλει πολύ, λοιπόν, για να συνειδητοποιήσει κανείς ότι με το έργο του ο Κώστας Θεοδωρόπουλος, ως ο μακροβιότερος γυμναστής αλλά και ως παράγων που προώθησε την αθλητική δράση πέρα από τα όρια του καθήκοντος, συνέβαλε αθόρυβα αλλά σημαντικά στο να διατηρηθεί η συνοχή της παροικίας, ιδιαίτερα στα χρόνια που οι αριθμοί της είχαν μειωθεί κατά πολύ. Ήταν μια συμβολή σε δύο επίπεδα η οποία

όμως, όπως μου είπε σαν παράπονο, δεν αναγνωρίστηκε ποτέ επίσημα.

Ερχόμενοι στην Ελλάδα το 1991, συνταξιούχοι πλέον, το ζευγάρι Θεοδωρόπουλου εγκαταστάθηκε στο Ηράκλειο Αττικής και τα καλοκαίρια παραθέριζαν στο χωριό. Σοβαρά προβλήματα υγείας περιόρισαν κάποια στιγμή τις μετακινήσεις της Αλκμήνης. Πιστός σύντροφος της ζωής της για πενήντα χρόνια, ο Κώστας ήταν πάντα στο πλευρό της. Είχε και εκείνος τα δικά του προβλήματα, μα ερχόταν πάντα στις συγκεντρώσεις των παλιών μαθητών του στον Σύνδεσμο Αιγυπτιωτών στο κέντρο της Αθήνας. Τελευταία, πρώην μαθητές του, μέλη του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής, τον συναντούσαν τακτικά στο Ηράκλειο για να πιούν ένα καφέ και να μιλήσουν για τα παλιά.

Και ήρθε εκείνη η μέρα του Σεπτεμβρίου που μάθαμε ότι ο Κώστας Θεοδωρόπουλος είχε φύγει για πάντα. Θορυβηθήκαμε. Απανωτά τα τηλέφωνα. «Τόσο ξαφνικά!» λέγαμε και δεν το πιστεύαμε. Ο ίδιος δεν είχε μιλήσει ποτέ για σοβαρό πρόβλημα υγείας. Όμως, μια φλεγμονή στη σπλήνα στα τέλη Ιουλίου, η χειρουργική επέμβαση, η νοσηλεία εβδομάδων με μηχανική υποστήριξη και τελικά, οι λοιμώξεις, δεν άφησαν περιθώρια ανάνηψης σε έναν οργανισμό που μετρούσε 90 χρόνια ζωής. Αλλά ναι, «Τόσο ξαφνικά!», γιατί, κόντρα στη λογική, αφηνόμαστε πάντα να πιστεύουμε ότι τα αγαπημένα μας πρόσωπα δεν θα μας αφήσουν ποτέ.

Αναπόσπαστο κομμάτι της Αμπετείου και της σχολικής μας ζωής, σεμνός όσο και εξαιρετός λειτουργός παιδείας, ο Θεοδωρόπουλος άφησε έργο ορατό, μαζί με εκείνο το αόρατο, που φέρουμε σαν δώρο διαπαιδαγώγησης μέσα μας, εμείς οι μαθητές του. Ίσως επισήμως να μην τιμήθηκε ποτέ για την προσφορά του, μα σίγουρα εκείνος έβλεπε την ευγνωμοσύνη και την αγάπη στα μάτια μας.

.....
Πηγές: Συνέντευξη του Κ. Θεοδωρόπουλου σε εμένα (Νοέμβριος 2003), βιογραφικό από τον γιό του Γ. Θεοδωρόπουλο, το βιβλίο *Ελληνικός αθλητισμός στο Κάιρο του 20ού αιώνα* (Αθήνα, 2005) και συνομιλία με την Ελένη Παπαλέξη-Βιντιάδη.

Γράφει ο Τάσος Σκιαδάς, Στ! Πρακτικού, Απόφοιτος 1962

Το πρώτο πράγμα που σου έκαμνε εντύπωση, όταν για πρώτη φορά αντίκριζες τον Κώστα Θεοδωρόπουλο, ήταν η έντονη και καθαρή ματιά του. Ο γαλανομάτης καθηγητής γυμναστικής, μας ήρθε σε μία εποχή αποτυχημένης παρουσίας του προηγούμενου γυμναστή που είχε βαλτώσει κάθε δραστηριότητα και με τον ήρεμο ενθουσιασμό του ανέτρεψε τα πάντα. Μας έδωσε διέξοδο σε διάφορες αθλητικές δραστηριότητες και προετοίμασε με μεθοδικότητα ένα σύνολο εντυπωσιακών ασκήσεων για τις λεγόμενες 'καθιερωμένες μαθητικές επιδείξεις' του Μαΐου στο κοινοτικό στάδιο της Σούμπρας.

Σ' έναν αγώνα στίβου ενάντια σε άλλο σχολείο, ο αθλητής τους μόλις είχε κάμει μία καλή επίδοση πριν έρθει η δική μου σειρά. Πάνω στην ένταση του ανταγωνισμού και της στιγμής, μουρμούρισα μέσα από τα δόντια μου μία ...ακατανόμαστη λέξη. Ο κ. Θεοδωρόπουλος που ήταν κοντά μου, και είχε λάβει ενεργό μέρος στη προετοιμασία μου, απλά γύρισε και μου είπε «Γιατί? Θα σφίχτεις και θα τον περάσεις». Αυτός ήταν ο καθηγητής γυμναστικής μας και μ' αυτόν το τρόπο μας κέρδισε, εμάς τους μαθητές του. Απλός, πρακτικός, συγκεντρωμένος στο αποτέλεσμα και στο πώς θα μας βοηθήσει. Και πάντα μας περιέβαλε με στοργή.

Τα Χριστούγεννα του 1975, με τη μνηστή μου, πήγα για πρώτη φορά μετά 13-14 χρόνια ξανά στην Αίγυπτο και με πολύ χαρά τον ξαναείδα. Ο κ. Θεοδωρόπουλος με πολύ αγάπη μας έβγαλε έξω το βράδυ με τη γυναίκα του, σε κέντρο στις Πυραμίδες και μας κέρασε.

Το 1997 δούλευα σε ένα έργο στη Νοτιοδυτική Πελοπόννησο και βρήκα μία ευκαιρία και πήγα κάπου βορειότερα (κοντά στους Γαργαλιάνους νομίζω) και τον βρήκα στο σπίτι του εκεί. Ήταν πολύ χαρούμενος που είχε επίσκεψη στο εξοχικό του από Αμπετεϊανό και εξέφραζε την ικανοποίησή του για την καλή επαγγελματική εξέλιξη του συνόλου των πρώην μαθητών του.

Λυπάμαι που αυτή ήταν η τελευταία φορά. Αργότερα έφυγα και πάλι για το εξωτερικό. Μου έμεινε το παράπονο, προς τον εαυτό μου, που στις σύντομες επισκέψεις μου στην Αθήνα δεν κατάφερα να τον ξαναδώ. Μας άφησε όμως τη φωτεινή ανάμνησή του.

Τάσος Σκιαδάς

Λονδίνο

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Γράφει ο Αργύρης Μοσχίδης, απόφοιτος Πρακτικού 1959

Επισυνάπτω μία αναμνηστική φωτογραφία με τον αξέχαστο καθηγητή μας Κ. Θεοδωρόπουλο.

Ήταν ανάμεσα σε διάφορα χαρτιά και φωτογραφίες που κράτησα από τον πατέρα μου.

Η φωτογραφία είναι από σχολική εκδρομή στα Barrages στις 18 Μαΐου 1961.

Φαίνονται κατά σειράν οι: Μοσχίδης - Σκανδάλη- Θεοδωρόπουλος - Σαντορινιός.

Έγραψαν

Ευχαριστώ για την ενημέρωση και μπράβο για την ενέργεια σας.

Όπως ο Κ. Θεοδωρόπουλος υπήρξε ο πλέον αγαπητός καθηγητής μας, και πάντα θα τον θυμόμαστε με πολύ αγάπη και ευγνωμοσύνη για όσα μας έμαθε και για το πραγματικό ενδιαφέρον του για όλους εμάς που είχαμε την τύχη να είμαστε μαθητές του.

Δυστυχώς απουσιάζω εκτός Αθήνας και δεν θα μπορέσω να παραβρεθώ στο Τρισάγιο, τα θερμά μου συλλυπητήρια στην οικογένεια του και στα παιδιά του, που θα πρέπει να αισθάνονται πολύ περήφανα για τον πατέρα τους.

Να είμαστε όλοι καλά να τον θυμόμαστε, καθώς και όλους τους καθηγητές και δάσκαλους που μας έμαθαν, όχι μόνον γράμματα, αλλά κυρίως πώς να είμαστε άνθρωποι.

Γιώργος Ρωσσίδης

Απόφοιτος Πρακτικού 1966

Για τον καθηγητή μας Κώστα Θεοδωρόπουλο θέλω κι' εγώ να πω ένα μεγάλο ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ διότι με έμαθε να μην καπνίζω. να μην πίνω και να γίνω ένας καλός 800ης.

Τάκης Σφακιανόπουλος, απόφοιτος Κλασσικού 1962

Ο ΘΕΟΣ να τον αναπαύσει! Τέρυ Ρίτερ, απόφοιτη 1967

Μιλώντας με τον Μίμη Πιερή, πριν από λίγο καιρό, έτυχε να αναφέρει ότι διατηρεί επικοινωνία με τον Κώστα Θεοδωρόπουλο. Εξέφρασα την μεγάλη επιθυμία μου να τον συναντήσω, αφού είχα να τον δω από το σχολείο.

Την Τετάρτη 03 Μαΐου 2017 τον συναντήσαμε, για ένα δίωρο περίπου, κοντά στο σπίτι του. Είδα τον ίδιο πράο, ευγενικό, φιλικό και ταυτόχρονα αποφασιστικό και δυναμικό άνθρωπο που ήξερα. Θυμηθήκαμε πολλά, ανάμεσά τους, κάποια πρωινά Κυριακής στο κοινοτικό στάδιο Σούμπρας, όπου είχαμε την τύχη να απολαμβάνει ο κάθε ένας μας προσωπική προπόνηση και με τις οδηγίες του να ανακαλύπτουμε αποθέματα δυνάμεων που δεν γνωρίζαμε την ύπαρξή τους, συμβουλές πολύτιμες, πολύ πέρα από την γυμναστική. Όπως πολύ πέρα από τα τυπικά καθήκοντα ενός καθηγητού γυμναστικής, ήταν πάντοτε η προσφορά του. Τον θυμόμαστε πάντοτε.

(Η φωτογραφία που δημοσιεύεται στην αρχή του αφιερώματος είναι από την συνάντηση αυτή.)

Απόστολος Δωρίτης, Απόφοιτος Πρακτικού 1962.

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Στιγμιότυπα από το Τρισάγιο στην μνήμη Κωνσταντίνου Θεοδωρόπουλου που τέλεσε ο Σύλλογός μας την Κυριακή 24.09.2017 στο Μετόχι της Ιεράς Μονής Σινά, χοροστατούντος του Σεβασμιοτάτου Αρχιεπισκόπου Σινά, Φαράν και Ραϊθούς κ.κ. Δαμιανού.

φωτογραφίες από τον Λάκη Πεζά

Ο Σεβασμιότατος με τον Νικόλα Θεοδωρόπουλο, στο Αρχονταρίκι του Μετοχίου, μετά το Τρισάγιο

Αμπετιεανοί στο προαύλιο

Θέμα : Ο σίδηρος στα Ομηρικά Έπη

γράφει ο Γιώργος Βαρουφάκης, απόφοιτος 1943
Καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών

Εισαγωγή

Είναι πολύ ενδιαφέρον να παρακολουθήσει κανείς την επίδραση των μετάλλων στο ρυθμό ανέλιξης του πολιτισμού σε όλη τη μακρά διαδρομή της ανθρώπινης ιστορίας από τη λίθινη εποχή μέχρι σήμερα. Στη λίθινη, λοιπόν εποχή, όταν ο λίθος αποτελούσε τη βασική πρώτη ύλη στην κατασκευή όπλων και εργαλείων, ο ρυθμός ανάπτυξης ήταν αποτελεσματικά αργός. Αυτό διαπιστώνεται, με μια επίσκεψη στο πολύ ενδιαφέρον Αθανασάκειο Μουσείο του Βόλου. Εδώ εκτίθενται τα ευρήματα από τη Σέσκλο, έναν από τους αρχαιότερους και ωραιότερους οικισμούς της λίθινης εποχής. Μια πινακίδα αναφέρει, ότι ο εν λόγω οικισμός καλύπτει τη χρονική περίοδο από το 7000 μέχρι το 4000 π.Χ. Σε όλα αυτά τα χιλιάδες χρόνια δεν παρατηρείται ουσιαστική εξέλιξη. Αντίθετα, από την εποχή που ο άνθρωπος ανακαλύπτει και χρησιμοποιεί το χαλκό και ιδιαίτερα τα κράματά του, η ροή είναι ταχύτερη και οι αλλαγές μεγάλες και εντυπωσιακές. Δεν είναι τυχαίο, ότι μέσα σε σχετικά μικρό χρονικό διάστημα γεννιούνται οι μεγάλοι πολιτισμοί της Μεσοποταμίας και της Αιγύπτου με τα σημαντικά τους αρδευτικά έργα, τους ναούς, τους μεγαλοπρεπείς τάφους των πυραμίδων, που όλοι σήμερα θαυμάζουμε. Η ταχεία αυτή ανάπτυξη επηρεάζει, όπως είναι φυσικό, όλους τους τομείς της ζωής του ανθρώπου, ιδιαίτερα τις κοινωνικές οικονομικές και πολιτιστικές δομές της περιόδου αυτής.

Αργότερα τον 9ο με 8^ο αιώνα π.Χ. εμφανίζεται και ο σίδηρος στον ελλαδικό χώρο και στη Μ.Ασία. Η χρήση του επιταχύνει ακόμη περισσότερο το ρυθμό ανέλιξης του πολιτισμού. Η ιστορία δεν γράφεται πλέον σε χιλιετίες. Ανά δύο αιώνες παρατηρούνται συγκλονιστικές αλλαγές. Τη γεωμετρική εποχή ακολουθούν η αρχαϊκή, κλασική, ελληνιστική και ρωμαϊκή εποχή. Όλες αυτές οι αλλαγές μέσα σε 800 χρόνια.

Γιατί χρειάστηκαν 2500 με 3000 χρόνια για την ανακάλυψη και χρήση σιδήρου μετά από εκείνη του χαλκού;

Εδώ, τίθεται ένα ενδιαφέρον ερώτημα. Γιατί ο σίδηρος δεν εμφανίζεται πρώτος, αλλά χρειάστηκαν να περάσουν 2500 με 3000 χρόνια μετά την ανακάλυψη και χρήση του χαλκού και των κραμάτων του, για να μπει στη ζωή του ανθρώπου, αν και τα μεταλλεύματα του σιδήρου αφθονούσαν στις περισσότερες περιοχές του ελλαδικού χώρου, όπως είναι η Σέριφος, Κύθνος, Θάσος, Λακωνία, δυτική Κρήτη και αλλού σε αντίθεση με εκείνα του χαλκού; Η απάντηση είναι, ότι η παραγωγή του σιδήρου ήταν και δεν έπαυσε να είναι μια πολύ δύσκολη διαδικασία.

Μάλιστα, μετά την παραγωγή του, έπρεπε να ανακαλύψουν και τα επόμενα στάδια. Της μετατροπής του, δηλαδή, σε χάλυβα με την κατάλληλη ενανθράκωση του. Ένα κράμα σιδήρου-άνθρακα, που, όπως είναι γνωστό, έχει τη μαγική ιδιότητα να σκληραίνει με τη διαδικασία της βαφής.

Πράγματι, ο χάλυβας είναι το μοναδικό μέταλλο, που έχει αυτή τη μαγική ιδιότητα να σκληραίνει με τη βαφή και να αποκτά εξαιρετικές μηχανικές ιδιότητες.

Στην κυρίως Ελλάδα έχουμε μια τεράστια τεχνολογική ανάπτυξη κατά τη Γεωμετρική εποχή σε τέτοιο βαθμό μάλιστα, που επηρεάζει τον Όμηρο τόσο πολύ, ώστε να τον αναφέρει στα έπη του, αν και στον τρωικό πόλεμο, ως γνωστόν, ο χαλκός και τα κράματά του αποτελούν το βασικό μέταλλο παραγωγής όπλων εργαλείων.

Τελικά, όλα τα παραπάνω δύσκολα στάδια της παραγωγής του σιδήρου και χάλυβα, αποτελούν τη βασική αιτία, που ο σίδηρος άργησε τόσο πολύ να εισέλθει στη ζωή του ανθρώπου.

Η επίδραση του σιδήρου και ιδιαίτερα του χάλυβα στο ρυθμό ανέλιξης του πολιτισμού μας.

Ο Όμηρος, όπως ήδη έχει αναφερθεί, είναι τόσο επηρεασμένος από τις μαγικές ιδιότητες του σιδήρου, που ξεχνά τον πολύτιμο σίδηρο της εποχής του και τον αναφέρει ως πρώτη ύλη για την παραγωγή όπλων και εργαλείων. Τα παρακάτω παραδείγματα το βεβαιώνουν:

- 1) Στη ραψωδία Δ της Ιλιάδας, στ. 123, κάνει λόγο για τη χρήση σιδερένιας ακροαιχμής βέλους. Μας περιγράφει πως ο Τρωαδίτης Πάνδαρος μετά από παρότρυνση της θεάς Αθηνάς που κατέβηκα με εντολή του Δία από τον πανύψηλο Όλυμπο και χώθηκε ανάμεσα στα στρατεύματα των Τρωαδιδών με τη μορφή του «ικανού στο δόρυ» Λαόδοκου (Δ87), σημαδεύει με το τόξο του και ετοιμάζεται να χτυπήσει το βασιλιά Μενέλαο με βέλος που είχε σιδερένια ακροαιχμή «...νεύρην μεν μαζώπέλασεν, τόξο δε σίδηρον...»

2) Και πάλι στη ραψωδία Δ (στίχοι 485-486)> Σε μία από τις πολλές φονικές μάχες ανάμεσα στους Αχαιούς και τους Τρωαδίτες, ο Τελαμώνιος Αίαντας σκοτώνει κάποιον Τρωαδίτη Σιμοείσιο με το δόρυ του. Η περιγραφή είναι πολύ ποιητική και συγκινητική για το σκοτωμένο παλικάρι. Παρομοιάζει την πτώση του αγωνιστή με ένα ψιλόλιγνο δέντρο, που πέφτει κάτω από το σκληρό χτύπημα ενός αστραφτερού ατσαλένιου πέλεκυ που του καταφέρει ένας μάστορας κατασκευαστής αρμάτων»... την μεν θ' αρματοπηγός ανήρ **αίθωνι σιδήρω*** εξέταμ', όφραϊτυν κάμψη περικαλλεί δίφρω...». Εδώ ο σίδηρος δεν είναι ένα απλό σίδηρο κοπτικό εργαλείο, αλλά ένας σκληρός χαλύβδινος πέλεκυς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Στην Οδύσσεια, πάλι, αξίζει να αναφερθεί ο παραλληλισμός της τύφλωσης του Πολύφημου από τον πανούργο Οδυσσέα και της βαφής του χάλυβα, σε μετάφραση του Αργύρη Εφταλιώτη:

«...όπως ο χαλκιάς για το τρανό πελέκι (πυρακτωμένο βέβαια) χώνει στο κρύο το νερό (είν ύδατι ψυχρώ βάπτη), χοχλοβουίζει εκείνο και δύναμη στο σίδηρο γεννώντας, έτσι τσίριζε το μάτι (του Πολύφημου) στο λιόξυλο τριγύρω».

Μερικές ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις : Οποιοδήποτε πυρακτωμένο υλικό, είτε αυτό είναι σίδηρος, είτε χαλκός ή κράμα του, είτε είναι αμέταλλο, ας πούμε ένα τούβλο, οπωσδήποτε θα χοχλοβουίσει, όταν πυρακτωμένο το βυθίσουν απότομα μέσα σε κρύο νερό. Όμως, ο Όμηρος αναφέρει ειδικά το σίδηρο ή καλύτερα το χάλυβα, γιατί μονάχα ο χάλυβας από όλα τα μέταλλα έχει τη μαγική ιδιότητα να σκληραίνει, όταν πυρακτωμένο τον ρίξουν απότομα μέσα στο νερό. Και κάτι ακόμα.

Αν έλειπε τελείως ο στίχος «**και δύναμη στο σίδηρο γεννώντας**», που μεταξύ μας καμιά θέση δεν έχει στην περιγραφή της φοβερής σκηνής της τύφλωσης του Πολύφημου, σε τίποτα δε θα μείωνε τη σκληρή αυτή πράξη. Όμως ο ποιητής μας είναι τόσο εντυπωσιασμένος από την διαδικασία της σκλήρυνσης του χάλυβα με τη βαφή, που μας την αναφέρει, έτσι ξεκάρφωτα. Με τον τρόπο όμως αυτόν μας στέλνει ένα σημαντικό μήνυμα: **Τη μεγάλη ανάπτυξη της σιδηρομεταλλουργίας στα χρόνια του Ομήρου**, δηλαδή κατά τη γεωμετρική εποχή του 9^{ου} και 8^{ου} αι. π.Χ.

Οι φόβοι του Ησίοδου για το νέο μέταλλο.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, ακόμη και ο Ησίοδος που έζησε τον 8^ο αιώνα π.Χ., ανησυχεί και φοβάται για την ανακάλυψη και χρήση αυτού του μαγικού μετάλλου. Δεν είναι ακόμη τυχαίο, ότι τον Ησίοδο φόβιζαν τόσο πολύ οι τρομακτικές ιδιότητες του νέου μετάλλου να μεταμορφώνεται στο πιο σκληρό τότε μέταλλο, ώστε να φτάνει στο σημείο να αποδίδει την κακοδαιμονία της εποχής του στο σίδηρο και να αναθεματίζει την ώρα και τη στιγμή που γεννήθηκε αυτήν την εποχή,. Να, τι μας λέει στο έργο του «Έργα και Ημέραι»:

«...μακάρι να μη ζούσα ανάμεσα στους ανθρώπους της πέμπτης γενιάς, αλλά να είχα πεθάνει πιο μπροστά ή να είχα γεννηθεί αργότερα, γιατί αυτή τώρα είναι μια γενιά του σίδηρου και οι άνθρωποι ποτέ δε σταματούν από τον κάματο και τη στενοχώρια...»

Και δεν είχε άδικο να φοβάται. Το νέο αυτό μέταλλο επηρεάζει, όπως ήταν φυσικό, τις ανθρώπινες σχέσεις, επιταχύνει τις εξελίξεις, οδηγεί σε κοινωνικές αναστατώσεις, πολέμους, και ανακατατάξεις στο συσχετισμό των δυνάμεων της εποχής του και όπως έχει ήδη αναφερθεί, αυξάνεται σε απίθανα μεγάλο βαθμό ο ρυθμός ανέλιξης του πολιτισμού μας στα μέσα της πρώτης προχριστιανικής χιλιετίας.

Παρόλα αυτά υπάρχει και η θετική πλευρά. Από τον 8^ο αιώνα π.Χ. και μετά, παρατηρείται μια σημαντική δραστηριότητα σε όλου τους τομείς:

Την τέχνη, ποίηση, κεραμική, μεταλλουργία και γενικά την τεχνολογία.

Το ίδιο παρατηρείται κατά το τέλος του 19^{ου} αιώνα μ.Χ. Μέχρι τα τέλη του αιώνα αυτού ο σίδηρος με τη μορφή του χυτοσίδηρου και του χάλυβα αποτελούσε ένα πανάκριβο μέταλλο. Τα πρώτα ατμόπλοια ήταν ξύλινα και μόνον οι άγκυρες, καμινάδες και μηχανές του ήταν μαντεμένιες και χαλύβδινες. Στα τέλη όμως του αιώνα αυτού ανακαλύπτονται νέες μέθοδοι ταχείας και μεγάλης παραγωγής του χάλυβα και των κραμάτων του. Ο χάλυβας πλέον γίνεται φθηνότερος και χρησιμοποιείται παντού. Από τότε παρατηρείται μια ραγδαία ανάπτυξη. Μέσα σε 60

*Θα πρέπει να σημειωθεί, ότι οι αρχαίοι, όταν αναφέρονταν στο σίδηρο, εννοούσαν το μαλακό σίδηρο, αλλά και το σκληρό χάλυβα. Το ίδιο ισχύει και για το χαλκό. Εννοούσαν το μαλακό χαλκό, αλλά και το σκληρό κρατέρωμα, δηλαδή τον μπρούντζο, ένα κράμα χαλκού-κασσίτερου.

μόλις χρόνια, ο άνθρωπος φτάνει μέχρι το φεγγάρι. Δεν είναι τυχαίο αυτό. Δεν θα μπορούσε ποτέ να επιτύχει αυτά τα κατορθώματα, αν δεν είχα επιτύχει στη χαλυβουργία να παράγει ειδικά χαλυβοκράματα, που να αντέχουν στις τεράστιες τριβές των διαστημοπλοίων μέσα στην ατμόσφαιρα κατά την επιστροφή τους, με την ανάπτυξη βέβαια και της τεχνολογίας σε όλους τους τομείς. Δεν είναι όμως επίσης τυχαίο και το γεγονός, ότι προκλήθηκαν και δυο μεγάλοι παγκόσμιοι πόλεμοι και με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Όλα αυτά, για να θυμηθεί κανείς τον Ησίοδο, ο οποίος δε φοβόταν πράγματι το σίδηρο ως μέταλλο, αλλά τις συνέπειες από τη χρήση του.

Αυτά όλα μας οδηγούν και σε ένα ενδιαφέρον συμπέρασμα. Από την εποχή που ο άνθρωπος ανακαλύπτει τον σίδηρο με τη μορφή του χάλυβα, η ιστορία της ανθρωπότητας ανεξίσταται με γοργούς ρυθμούς. Σήμερα το ύψος παραγωγής χάλυβα μιας χώρας αποτελεί ένδειξη της οικονομικής ευρωστίας. Για παράδειγμα, η παραγωγή του χάλυβα στην Ιαπωνία ήταν πριν το 2^ο παγκόσμιο πόλεμο 4 εκατομμύρια τόνοι ετησίως. Είκοσι χρόνια μετά τον πόλεμο, η παραγωγή της ξεπέρασε τα 100 εκατομμύρια τόνους. Αυτό αποτελεί ένα σοβαρό δείκτη της κοινωνικής, οικονομικής ανάπτυξης αυτής της χώρας. Το αυτό ισχύει και για την Ν. Κίνα, την Κίνα, τις ΗΠΑ και τις ευρωπαϊκές χώρες συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας. Δεν έχουν γι' αυτό άδικο εκείνοι που υποστηρίζουν ότι **«Η ιστορία του πολιτισμού είναι στην πραγματικότητα η ιστορία του χάλυβα.»**

Θέμα : Βραδιά στον ΕΝΟΑ για τον φιλόλογο Θ. Κατσουλάκο

Τον φιλόλογο, καθηγητή της Αχιλλοπουλείου Σχολής, κ. Θεόδωρο Κατσουλάκο προσκάλεσαν οι δύο φίλες Ρούλα Κατσιμπίρη και Μαρία Ηλιάδη Λάγου, στον φιλόξενο ΕΝΟΑ στον Άγιο Κοσμά το Σάββατο 9 Σεπτεμβρίου.

Μαθήτρίες από τις τάξεις 1967-1969 παραβρέθηκαν εκεί και από ότι μάθαμε και μας είπε η Ρούλα, πέρασαν πάρα πολύ ωραία. Η Ρούλα μας είπε και άλλα και την ευχαριστούμε για το κατωτέρω ρεπορτάζ.

«Μια όμορφη βραδιά γεμάτη συγκίνηση και όμορφες αναμνήσεις... Ο αγαπημένος μας καθηγητής, ο φιλόλογος κύριος Θεόδωρος Κατσουλάκος μας τίμησε με την παρουσία του και στις 9 Σεπτεμβρίου ανταμώσαμε όλοι εμείς, οι παλιοί μαθητές του και μετά από πάρα πολλά χρόνια βρεθήκαμε ξανά μαζί του... Ήταν μια γλυκιά γεμάτη νοσταλγία βραδιά για όλους μας... Να είστε καλά κύριε καθηγητά... Μας ταξιδέψατε σε χρόνια μακρινά, μα αξέχαστα κι' αγαπημένα... Σας αγαπάμε...».

Στην ωραία αυτή βραδιά συμμετείχαν οι μαθήτρίες Σοφία Παπανικολάου, οι αδελφές Ελένη και Λίζα Πασαλάρη, Ελένη Δεληγιαννοπούλου, Ρούλα Κατσιμπίρη, Ανδρονίκη Χαϊδεμένου, Μαρία Ηλιάδη Λάγου, Βάγια Μοίρη, Μαρία Χατζιανδρέου, το ζεύγος Παγίδα και πολλοί άλλοι. Ο καθηγητής ήρθε με τον νεαρό και συμπαθέστατο γιο του Δημήτρη. Οι φωτογραφίες της Ρούλας είναι από την ωραία αυτή βραδιά.

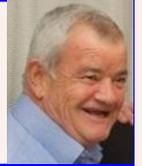

Θέμα : Μεγάλες Καϊρινές προσωπικότητες

Πάρις Μπελλένης 1903-1965

Γράφει ο Ίων Μπελλένης, απόφοιτος Κλασσικού 1963

ΝΕΑ ΣΤΗΛΗ

Ο Πάρις Μπελλένης, ή ο Ντοκτέρ Μπελλένης, όπως τον έλεγε όλος ο κόσμος, ήταν ένας σπάνιος (εξαιρετος) άνθρωπος. Γέννημα, θρέμμα του Καΐρου, γιος του Οδυσσέα Μπελλένη, που είχε μεταναστεύσει από την Λέρο στην Αίγυπτο την δεκαετία του 1870 για να εργαστεί σαν εργολάβος στην διώρυγα του Σουέζ όταν την άνοιξε ο Γάλλος Βαρώνος Ντε Λεσέψ.

Σπούδασε στην Αμπέτειο απ' όπου αποφοίτησε το 1922 και έφυγε στο Βερολίνο για τις ιατρικές του σπουδές. Ο Πάρις απεβίωσε το 1965 μετά από μία πλούσια προσωπική, επαγγελματική και κοινωνική ζωή στην πρωτεύουσα της Αιγύπτου. Με τον γάμο του με την πανέμορφη και πολύφερνη νύφη Λάιλα Λιλή Μπάχαρι Μπελλένη, απέκτησε τρία παιδιά, την Χριστίνα, τον Άλκη και τον Ίωνα.

Σημαντικό μέλος της ορθόδοξης ελληνικής κοινότητας του Καΐρου και γενικός χειρουργός και διευθυντής του Ελληνικού Νοσοκομείου, η φήμη του προπορευόταν της παρουσίας του.

Μόλις παρουσιαζόταν ο Ντοκτέρ Μπελλένης, με τον σώμα ενός γίγαντα, προκαλούσε, κατ' αρχάς φόβο, αλλά δεν χρειαζόταν πολύ για να καθησυχάσει τους ασθενείς του. Με το γαλάζιο βλέμμα του και το χαμόγελό του, τους αγκάλιαζε με καλοσύνη και τρυφερότητα.

Στην κλινική του συνωστίζονταν ένα πολυπολιτισμικό κοινό. Αριστοκρατικά ντυμένες κυρίες της πόλης μοιράζονταν τον χώρο της κλινικής με θυρωρούς της διπλανής πολυκατοικίας ντυμένους με την πατροπαράδοτη κελεμπία. Ο γιατρός Μπελλένης ήταν σεμνός και γενναϊόδωρος και δεν εντυπωσιαζόταν από τα λεφτά ή την κοινωνική θέση. Όταν οι ασθενείς του δεν μπορούσαν να πληρώσουν, δεν τους ζητούσε ούτε ένα γρόσι, παρά τους έδινε λεφτά για να αγοράσουν τα απαιτούμενα φάρμακα.

Όταν ο Ντοκτέρ Μπελλένης κυκλοφορούσε με το αμερικανικό του αυτοκίνητο στους δρόμους του Καΐρου, καμιά φορά τον έβλεπαν και τον συνόδευαν αστυνόμοι πάνω σε μοτοσυκλέτες, σαν να ήταν επίσημος επισκέπτης, γιατί είχε προσφέρει ιατρική περίθαλψη σε τόσο πολύ κόσμο και χωρίς καμία αμοιβή.

Πέραν της επαγγελματικής του ζωής και του αισθήματος ηθικής που τον χαρακτήριζε, ο Πάρις αγαπούσε την καλή ζωή και την ζούσε με πάθος. Του άρεσαν οι κοινωνικές έξοδοι στην μεγαλούπολη της Αιγύπτου και τα ταξίδια. Έχοντας σπουδάσει και ξεκινήσει την ιατρική του σταδιοδρομία στο Βερολίνο, και έχοντας ταξιδέψει σε πολλές χώρες της Ευρώπης, ο Πάρις είχε γνωρίσει τον Κόσμο σε βάθος και πλάτος. Ήταν σπουδασμένος, πολύγλωσσος και μουσικό ταλέντο. Με την φωνή τενόρου, αγαπούσε με πάθος την όπερα, ειδικά την μουσική του Βάγκνερ, την οποία είχε εμπεδώσει κατά την διάρκεια της παραμονής του στην Γερμανία. Ήταν γνώστης της ποίησης του Γκέτε, όσον και της Ιλιάδας και της Οδύσσειας.

Παρόλη την παχυσαρκία του, ζούσε αθλητική ζωή. Στον κυνηγετικό όμιλο, ή στο Club Royal, γυμναζόταν στο αγαπημένο του άθλημα, την σκοποβολή περιστεριών ή πήλινων δίσκων. Είχε κερδίσει σε διάστημα πολλών ετών πολυάριθμα τρόπαια.

Τα βράδια ήταν μία διαρκής ζωντανή παρουσία στο Ελληνικό Κέντρο, ή δειπνούσε και έπαιζε μπριτζ με την στενή του παρέα.

Οικογενειακά, ο Πάρις ήταν ένας γονιός των διακοπών. Εν διαστάσει με την σύζυγό του, και με τα παιδιά του να μεγαλώνουν στο οικογενειακό σπίτι με την μητέρα τους ή σε οικοτροφεία στην Αθήνα, ο Πάρις δεν έβλεπε τα παιδιά του συχνά ή τακτικά. Αλλά η ποιότητα της πατρικής του παρουσίας ισοφάριζε την συχνότητα των συναντήσεων.

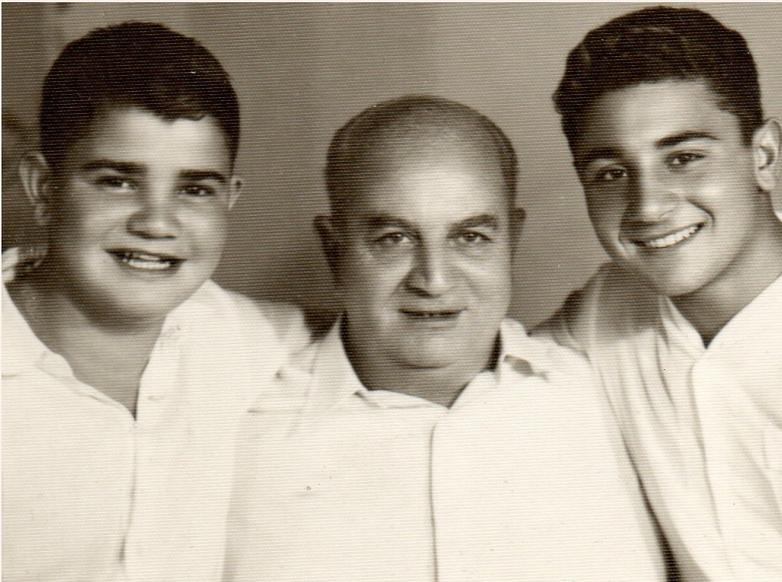
Με τα αγόρια του, τον Άλκη και τον Ίωνα που σπούδαζαν σε ελληνικά σχολεία, ο Πάρις μοιραζόταν την ελληνική κουλτούρα. Με την κόρη του, που μεγάλωσε σε γαλλικά σχολεία, ο Πάρις ήταν ένας τρυφερός αν και κάπως απόμακρος πατέρας. Στις διάφορες εξόδους για φαγητό με τα παιδιά του, ποτέ δεν χρειάστηκε να πληρώσει τον λογαριασμό. Παντού, σε όλη την πόλη, υπήρχαν άνθρωποι στους οποίους είχε προσφέρει ιατρική φροντίδα χωρίς λεφτά ή «τους είχε σώσει την ζωή». Τα παιδιά του νοιώθανε υπερηφάνεια για την θερμότατη υποδοχή που του έκαναν παντού στο Κάιρο όσοι τον γνώριζαν, είτε επαγγελματικά είτε κοινωνικά.

Το πρωινό ήταν η στιγμή της ημέρας αφιερωμένη στην συντροφιά του Πάρι με τα τρία του παιδιά. Πριν φτάσει το λεωφορείο του σχολείου για να τα πάρει, απολάμβαναν λίγη ώρα με τον Πάρι. Βουτάγανε τα μπισκότα μέσα στο τσάι και στο γάλα και πίνανε τα λόγια του πατέρα τους. Η ρόμπα που φορούσε, μέσα στην ζέστη της Αιγύπτου, ήταν ολάνοιχτη μπροστά, και προκαλούσε σοκ στις διάφορες νταντάδες και δασκάλες που προσπαθούσαν να

διδάξουν τα παιδιά του ξένες γλώσσες. Αργά ή γρήγορα, όμως, όλοι και όλες υποκύπτανε στην σαγήνη της προσωπικότητας του, και στην απλότητα και ειλικρίνεια του χαρακτήρα του. Σε αυτές τις ανεκτίμητες στιγμές της πρωινής κουβέντας του Πάρι με τα παιδιά του, τους διηγούνταν για την Ελλάδα, την αγαπημένη του Λέρο, και για τον πύργο του θείου στο νησί, μαγεύοντας τα με τα όνειρά του.

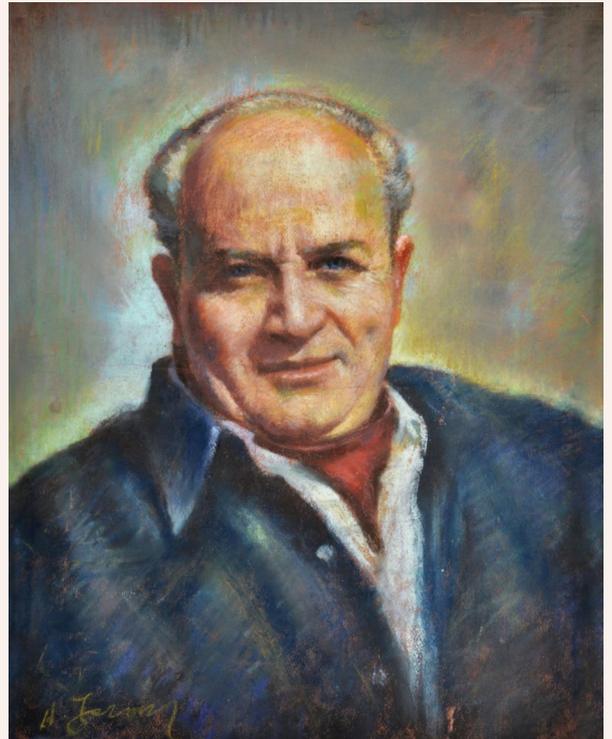
Ο Πάρις εγκατέλειψε αυτήν την γη πάρα πολύ νωρίς, αλλά έζησε ακριβώς όπως ήθελε, με ορμή και ενθουσιασμό. Η οικογενειακή του παρακαταθήκη, είναι το παράδειγμά του. Ένας γιος ποιητής και αθλητής, ένας άλλος γιος, γιατρός και καταξιωμένος χειρουργός και ένας εγγονός, γιος της κόρης του Χριστίνας, τρίτη γενιά γιατρός κι' αυτός, τρία δώρα, χαρίσματα που μεταφέρθηκαν από το DNA του πατέρα στους απογόνους του, μαζί με την λατρεία που έχει η κόρη του, που ζει στον Καναδά, για την Ελλάδα και ειδικά για την Λέρο, όπως ακριβώς την λάτρευε και εκείνος.

Εκεί ψηλά στο VIP lounge του παραδείσου, παίζοντας μπριτζ πάντα με τους στενούς του φίλους, χαμογελάει ευτυχισμένος Ξέρι και χαίρεται που τα παιδιά του τον θυμούνται και ζούνε με τα δικά του πιστεύω, σεμνά, γενναϊόδωρα και ευτυχισμένα.

Ίων, Πάρις και Άλκης Μπελλένης

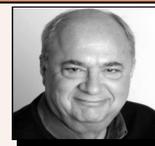
Πάρις Μπελλένης, προσωπογραφία

Από την εκδήλωση στον ΣΑΕ το Σάββατο 30.09.2017 για τον Μαρριαντώνη Πολίτη.

Από αριστερά : Σφακιανόπουλος, Πολίτης, Πολίτης, Πεζάς και Βασσάλος.

Θέμα : Το χρονογράφημα του Κάδμου

Η Αμπέτειος, ο Κάδμος κι' εγώ

Γράφει ο Λάκης Πεζάς

Είμαι σίγουρος ότι πολλοί από σας το σκεφτήκατε, το αναρωτηθήκατε, ίσως και να το συζητήσατε. Τι γυρεύει ο Πεζάς στον Σύλλογο Αμπετείου Σχολής? Μα ο Λάκης είναι από την Ηλιούπολη, τελείωσε την Μελαγχροίνειο, τι σχέση έχει με την Αμπέτειο?

Το ίδιο αναρωτήθηκα και εγώ το 1996, πριν 21 χρόνια, όταν μου τηλεφώνησαν οι καλοί μου φίλοι, ο Γιώργος Πάντος και η Βεατρίκη Βλασσοπούλου και μου είπαν να έρθω στο ξενοδοχείο Χανδρή στην Συγγρού όπου θα γινόταν μία συνάντηση Αμπετειανών με σκοπό την ίδρυση του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής στην Αθήνα.

Εγώ, αναρωτήθηκα, στον Σύλλογο της Αμπετείου, τι γυρεύω. Βέβαια δεν ήταν εύκολο να αρνηθώ κάτι που μου ζητούσαν η Βεατρίκη και ο Γιώργος και πήγα. Τι καταπληκτική μέρα ήταν αυτή! Ξαναβρήκα τόσους πολλούς φίλους από την Αμπέτειο, μερικούς είχα να τους δω από το 1959, 37 ολόκληρα χρόνια και όμως θυμηθήκαμε ο ένας τον άλλο, αγκαλιαστήκαμε, φιληθήκαμε, μιλήσαμε και μοιραστήκαμε καταστάσεις, αναμνήσεις, ανέκδοτα, γέλασαμε και περάσαμε πάρα πολύ ωραία. Τελικά ο Σύλλογος ήταν για όλους που πέρασαν από την Αμπέτειο και γι' αυτό βρέθηκα εκεί και έγινα, κι' εγώ, ιδρυτικό μέλος του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής. Τιμή μου.

Ήρθα στην Αμπέτειο στην 1η Γυμνασίου από την Μελαγχροίνειο το 1957. Ένοιωσα ότι είχα μεγαλώσει και ήμουν πλέον έτοιμος για το μεγάλο βήμα στο Κάϊρο, στην μητρόπολη της Αιγύπτου και το μεγάλο σχολείο, την Αμπέτειο Σχολή. Η αρχή ήταν δύσκολη, άφησα πίσω μου ένα οικογενειακό περιβάλλον σχολείου, χαλαρό, ευχάριστο, κορίτσια κι' αγόρια μαζί στην τάξη και στην αυλή σε ένα μικρό και άνετο προάστειο του Κάϊρου, την Ηλιούπολη, και βρέθηκα στο... Ντεμερτάζ! Ήταν αυτό που λένε οι Αμερικάνοι "Cultural Shock". Αλλά με την βοήθεια και του φίλου μου Γιώργου Πάντου και μερικών καθηγητών, συνήθισα. Έκανα γρήγορα φίλους, αγαπητούς μέχρι τώρα, Πατρινό, Πάσσαρη, Μπενοβία, Λυκιαρδόπουλο, Στρατιώτη, Κιρμή και άλλους πολλούς. Δεν ήμουν ο καλλίτερος μαθητής αλλά τα κατάφερα με 15 και 16 και περνούσα και θα παρέμενα στην Αμπέτειο μέχρι την 6η Γυμνασίου αλλά ατύχησα γιατί... **«δεν άρεσα»** στον θρύλο της σχολής, τον κ. Κονά.

Από την αρχή της 2ας Γυμνασίου είπε στους γονείς μου ότι δεν με ήθελε στην Αμπέτειο, του **«χαλούσα»** την τάξη είπε, ήμουν πολύ κακομαθημένος και χαϊδεμένος και σύστησε στους γονείς μου να με στείλουν στον Χιωτίνη στην Μανσούρα για να μάθω να σέβομαι τους ανωτέρους μου και να μην **«βγάζω γλώσσα»**.

Έτσι άδοξα λοιπόν έληξε η σύντομη, διετής, παραμονή μου στην Αμπέτειο, αλλά μαζί μου πήρα, και έχω ακόμα, πολλές και ευχάριστες αναμνήσεις και πολύ καλούς φίλους από τότε. Ένα από τα ποιο αγαπημένα μου πράγματα στην Αμπέτειο ήταν ο **Κάδμος**. Τον διάβαζα από την πρώτη μέχρι την τελευταία σελίδα του και μετά που... **«διώχτηκα»** από την Αμπέτειο, περίμενα με ανυπομονησία, μαζί με τα **«Κλασσικά Εικονογραφημένα»**, τον **«Μικρό Ήρωα»**, και τα **Μίκη Μάους** να πάρω και το κάθε καινούργιο τεύχος του **Κάδμου** που μου έστελνε ο αγαπητός μου Γιώργος Πάντος μέσω του πατέρα του Ρήγα που ήταν ο δικηγόρος του μπαμπά μου.

Πολλές φορές αναρωτήθηκα, πολύ αργότερα, στην ζωή μου, τι ήταν αυτό που έκανα στον κ. Κονά, εγώ, ένα παιδί στην τρυφερή ηλικία των 12-14 ετών, που να με αντιπαθήσει σε τέτοιο βαθμό ώστε να με διώξει, στην κυριολεξία, από την Αμπέτειο? Ναι, παραδέχομαι ήμουν λίγο κακομαθημένος, σαν μοναχογιός, μοναχοπαιδί και σε μια οικογένεια με θείους και θείες χωρίς παιδιά, ότι χειρότερο σε ένα μικρό παιδί, λίγο αλαζόνας, συνηθισμένος να περνάει το δικό μου, αλλά ούτε αλήτη, ούτε βλάκα θα με χαρακτήριζε κανείς τότε. Δεν ήμουν ούτε Πατρινός, ούτε Κυριακίδης στα μαθήματα, αλλά είμαι σίγουρος ότι με λίγη προσπάθεια, ο κ. Κονάς θα μπορούσε να με πλησιάσει, να με καταλάβει και να με βοηθήσει να ξεπεράσω τις κακές μου συνήθειες και να με κατευθύνει στον "ίσιο δρόμο". Το είχε κάνει με άλλα παιδιά που τον ευγνωμονούν μέχρι τώρα, αλλά με μένα δεν προσπάθησε ούτε μία μέρα και επειδή δεν γούσταρε την προσωπικότητά μου, με έστειλε στην .."Ιερά Εξέταση" της Μανσούρας και του κ. Χιωτίνης. !

Το τι τράβηξα εγώ στην Μανσούρα δεν περιγράφεται εύκολα, έτσι κι' αλλιώς δεν έμεινα εκεί πολύ. Τέσσερις μήνες μόνο άντεξα τα βασανιστήρια του κ. Χιωτίνη και τελικά έπεισα τους γονείς μου να με πάρουν πίσω στην Ηλιούπολη και την Μελαγχροίνειο Σχολή.

Βέβαια η Μελαγχροίνειος τότε ήταν μόνο ημιγυμνάσιο κι' εγώ επέστρεφα εκεί να τελειώσω την τρίτη γυμνασίου. Τι γίνεται μετά, αναρωτήθηκα, πίσω στην Ιερά Εξέταση της Μανσούρας ή πίσω στον κ. Κονά με την υπόσχεσή μου να γίνω ένα καλό παιδί?

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Ευτυχώς για μένα η Ελληνική Κοινότης Ηλιουπόλεως αποφάσισε να προσθέσει, πρώτα την τέταρτη γυμνασίου, μετά την πέμπτη και μετά την έκτη και να γίνει η τάξης μου και οι 12 άλλοι συμμαθητές μου οι μόνοι στον κόσμο που ήταν τελειόφοιτοι για τέσσερα συνεχή χρόνια. Εκεί στην Μελαγχροίνειο προσπάθησα με τον Βάνο Πάσσαρη, έναν απίστευτα ταλαντούχο σκιτσογράφο τότε, να βγάλουμε μια εφημερίδα της σχολής κάτι σαν ένα τζούνιορ Κάδμο, αλλά μας το απέκλεισε ο κ. Πλάντζος, ο γυμνασιάρχης τότε στην Μελαγχροίνειο

Γι' αυτό ήταν μεγάλη τιμή για μένα όταν ο πρόεδρος και το ΔΣ του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής μου ανέθεσαν την αρχισυνταξία του νέου «Εν Αθήναις» Κάδμου.

Κάτι φίλοι μου που επισκέπτονται τον τάφο του κ. Κονά μου λένε ότι ακούν κάτι κόκαλα να τρίζουν στον τάφο μέσα.... αλλά είμαι σίγουρος ότι κάνουν λάθος.....

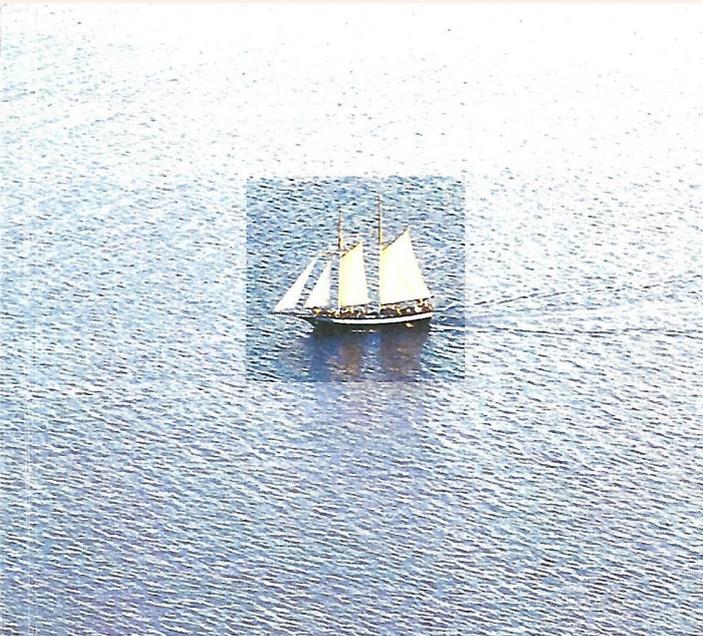
Θέμα : Βιβλία Αμπετειανών

Ζέφυρος Α. Καυκαλίδης , απόφοιτος 1965
(Βραβείο Ακαδημίας Αθηνών)

*Ο Ζέφυρος Αθαν. Καυκαλίδης γεννήθηκε στο Κάιρο στις 6.1.1948 και αποφοίτησε από την Αμπέτειο το 1965.

Σπούδασε Φιλοσοφία και Νομικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Είναι μέλος του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, μέλος της Επιτροπής Ενημερώσεως για τα Εθνικά θέματα επί προεδρίας του τ. Προέδρου της Δημοκρατίας Μιχαήλ Στασινόπουλου, μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων – το θεατρικό του έργο «Το Δείπνο» σκηνοθέτησε ο Κάρολος Κουν στο Θέατρο Τέχνης το 1976 – και εταίρος της International Society of pre- and Perinatal Psychology and Medicine (Heidelberg-Germany). Έχει μεγάλο και ποικίλο συγγραφικό έργο και το 2001 έλαβε το Βραβείο Ακαδημίας Αθηνών. Άρθρα και ομιλίες του σε Διεθνή

ΖΕΦΥΡΟΣ ΚΑΥΚΑΛΙΔΗΣ

Είκοσι πέντε καλοκαίρια

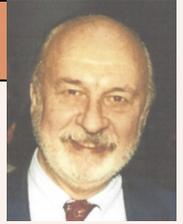
Πάτμος

“...Στα είκοσι του χρόνια ο άνθρωπος είναι ακόμα πολύ νέος, αδιαμόρφωτος. Όλα μπροστά του είναι άγνωστα και ο χρόνος αμέτρητος. Στα εβδομήντα είναι μεγάλος και κουρασμένος. Η επανάληψη τον κάνει να αισθάνεται το χρόνο να περνά με ασύλληπτη ταχύτητα. Ανάμεσα στα είκοσι και στα εβδομήντα μεσολαβούν πενήντα χρόνια. Αν θεωρήσουμε ότι τα μισά από αυτά τα πενήντα κοιμόμαστε, τότε δεν μένουν παρά είκοσι πέντε. Αυτό είναι. Είκοσι πέντε χρόνια! Ο άνθρωπος φτάνει στην ολοκλήρωσή του, στέκει στα πόδια του! Τρέχει, ερωτεύεται, σκέπτεται, αναπνέει, δημιουργεί και ελπίζει. Είκοσι πέντε καλοκαίρια ο ήλιος έλαμπε πάνω στη Νήσο και μέσα στις ψυχές μας. Πόσο συνειδητή είναι η ζωή, άραγε, αυτά τα λίγα χρόνια, πριν αρχίσει η ταχύτατη καταγραφή του επιλόγου της; Αυτά τα χρόνια που δεν τα εκτιμάς όσο θα έπρεπε, και που χάνονται μέσα από τα δάχτυλά σου όσο περνά ο καιρός. Η στιγμή που συνειδητοποιεί κανείς ότι δεν μπορεί να υπάρξουν άλλα καλοκαίρια με την ίδια ένταση, την ίδια ρευστότητα συγκινήσεων, το ίδιο πάθος. Ότι αυτό που απομένει δεν είναι παρά το είδωλο μιας βιολογικής ακμής, που σε εγκαταλείπει σταδιακά αφήνοντάς σου για παρηγοριά μια κάποια, ίσως, αυτογνωσία...”

ISBN: 978-960-930702-4

Θέμα : Ο πρώτος Κάδμος

του Δημήτρη Γ. Καπαϊτζή, απόφοιτου 1949

Ο 'Κάδμος' υπήρξε μια λαμπρή εμπειρία. Ευκαιρία να ασχοληθούμε υπεύθυνα με κάτι το διαφορετικό από τα πολλά μαθήματά μας και κάτι από τα πολλά της ζωής που μας περίμενε μετά την αποφοίτηση από το Γυμνάσιο.

Το ξεκίνημα ήταν βέβαια με την 'Σάλπιγγα', περί το 1948, ο σχολικός τύπος όμως ολοκληρώθηκε και καθιερώθηκε με τον 'Κάδμο'. Το Αχιλοπούλειο είχε τότε παρόμοιο ξεκίνημα με την 'Κορίννα'.

Ο 'Κάδμος' πρωτοκυκλοφόρησε περί το 1949. Ήμουν μέλος της πρώτης Επιτροπής Έκδοσης / Σύνταξης. Μαζί ήταν και ο Πάνος Αρβανιτάκης που ζωγράφιζε το τότε και νυν εξώφυλλο (Ακρόπολις / Πυραμίδες). Συνεργάστηκαν οι Βαρβιάς, Θεοδωρόπουλος, Γατσιάδης, Κερκίνος και άλλοι.

Οι προσδοκίες ήταν βέβαια προς την λογοτεχνία, μερικά ιστορικά, μερικά ανέκδοτα, ίσως και ποιήματα, αναφορές σε συγγράμματα και συγγραφείς και τοιαύτα.

Υπήρχαν όμως και άλλα.

Ήταν η εποχή των μεγάλων εκδρομών: Λούξορ και Καρνάκ το 1948 με σιδηροδρομικό ταξίδι 30 ωρών! Μείναμε στο Winter Palace Hotel, της οικογένειας του συμμαθητού μας Καλομοίρη.

Στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο είχε μετατραπεί σε στρατιωτικό νοσοκομείο. Άδειασαν όλα από έπιπλα, χαλιά, κουρτίνες και μείναν κοιτώνες με μόνο κρεβάτια. Μετά τον πόλεμο φύγαν και αυτά. Σε αυτούς τους άδειους χώρους κοιμηθήκαμε εμείς στο πάτωμα !

Περιηγηθήκαμε Ναούς Λούξορ και Καρνάκ, Κουιάδα Τάφων Φαραώ, Κολοσσούς Μέμνωνος, Ναό Χατσεψούτ, άλλοτε με πορείες, άλλοτε με ιππασία γαιδάρων, άλλοτε με ιστιοπλοΐα Νειλοπλοίων. Αξέχαστες εμπειρίες.

Το 1949 Πάσχα στην Μονή Αγίας Αικατερίνης, Σινά. Εδώ ταξίδι 36 ωρών από Κάιρο, μέσω Σουέζ περί τα 400 χιλιόμετρα με ανοικτά φορτηγά! Ο Αρχιεπίσκοπος Πορφύριος ήταν Πρόεδρος και προστάτης του Ιδρύματος Αμπετείου Σχολής (Δημοτικό, Εμπορικό, Γυμνάσιο). Ετύχαμε λαμπρής υποδοχής και διαμονής.

Εξάιρετες και συγκινητικές λειτουργίες του Πάσχα, της Ανάστασης. Η Μονή ιδρύθηκε από την Αγία Ελένη, μητέρα Μεγάλου Κωνσταντίνου, περί το 330 μΧ επεκτάθη επί Ιουστινιανού και επέζησε δια μέσου των αιώνων μέχρι σήμερα. Έχει λαμπρή βιβλιοθήκη απ' όπου αφηρέθη ο Codex Sinaiticus από Ρώσο αρχαιολόγο και επωλήθη περί το 1920 στο Βρετανικό Μουσείο για λίρες Αγγλίας 100.000 (6.5 εκατομμύρια σήμερα). Είναι το αρχαιότερο σωζόμενο Ευαγγέλιο και είναι στα Ελληνικά.

Εντός των χώρων της Μονής είναι και η Φλεγόμενη Βάτος και ένα τζαμί. Εις τα πέριξ είναι το Όρος Μωυσή (2230 μέτρα) των 10 εντολών και το υψηλότερο Όρος Αγίας Αικατερίνης (2646 μέτρα). Αναρριχηθήκαμε στην κορυφή και των δύο. Στο δεύτερο έπεσαν τότε και χιόνια, πρωτόγνωρο για μας της Αιγύπτου.

Πειθαρχία επεκράτησε κατά τις εκδρομές με τον Γυμνασιάρχη Κονά, Πατέρα Γρηγόριο, μετέπειτα Επίσκοπο Σινά, Καθηγητάς Λεπτό / Γαλλικών, Κάμελ / Αραβικών, Γρηγοριάδη / Αρχαίων και άλλους. Ήταν όμως και ευκαιρία να ζήσουμε μαζί και κοντά στους εξάιρετους αυτούς ανθρώπους και δασκάλους μας. Είμασταν περί τους 40 μαθητές και 10 δάσκαλοι.

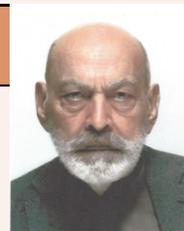
Όλα αυτά ήταν ευκαιρίες για άφθονο υλικό για τον 'Κάδμο'. Πολλές περιπέτειες, πολλές περιγραφές, πολλές φωτογραφίες. Πέραν όμως αυτών υπήρξαν και άλλα ενδιαφέροντα.

Ήταν η εποχή των μαθητικών κοινοτήτων. Ευκαιρίες για κοινωνική αγωγή. Μερικά από τα άρθρα μας, που ζητούσαν περισσότερα αθλητικά, διαμόρφωση γηπέδων basket και volleyball στην αυλή του σχολείου μας, δεν υπήρξαν πολύ αρεστά. Και βέβαια δεν θεωρούσαμε τις κοινότητες ως σκέτες επεκτάσεις των μαθημάτων, αλλά μια προετοιμασία για την μετασχολική μας σταδιοδρομία και ζωή. Και πάλι πολλές από τις πρωτοβουλίες μας δεν άρεσαν στην Διεύθυνση.

Τον Οκτώβριο 1948 ιδρύθηκε το Πρακτικό με 20 περίπου μαθητές 6ης Γυμνασίου και τους υπόλοιπους 50 στο Κλασσικό. Τον Ιούνιο 1949 ήλθε από την Ελλάδα Επιτροπή του Υπουργείου Παιδείας δια κοινές τελικές εξετάσεις, υπό την εποπτεία τους, όλων των Ελληνικών Γυμνασίων Αιγύπτου (Αλεξάνδρεια, Κάιρο, Μανσούρα, Port Saïd κλπ). Το Πρακτικό Αμπετείου επέτυχε τότε τους υψηλότερους βαθμούς όλων.

Θέμα : Ο πρώτος Κάδμος

του Πάνου Αρβανιτάκη, απόφοιτου 1950

Με την κυκλοφορία του πρώτου τεύχους του « Κάδμου», όσοι είχαμε βοηθήσει την έκδοσή του, βιώσαμε τον ενθουσιασμό και τη θετική ανταπόκριση των συμμαθητών μας, των γονέων αλλά και των καθηγητών μας για την ύλη του. Άλλωστε ήμασταν περίπου 800 μαθητές στο Ελληνικό τμήμα της Αμπετείου και λίγο πολύ έπρεπε κατά τους καθηγητές να το διαβάσουν όλοι.

Λίγες μέρες μετά την πρώτη έκδοσή του, περίπου χίλια τεύχη, είχαν εξαντληθεί. Δεν γνωρίζω αν στις δεκαετίες του '20 και '30 είχε κυκλοφορήσει σχολικό περιοδικό στην Αμπέτσιο, ο πατέρας μου πάντως, απόφοιτος και εκείνος (1902 – 1914 ;) μας είχε πει ότι στην εποχή του δεν υπήρχε κάτι ανάλογο.

Ίσως μερικοί θυμούνται ότι λίγο πριν από τον «Κάδμο» είχε κυκλοφορήσει στο σχολείο μας για δύο χρόνια περίπου ένα ανεπίσημο περιοδικό, η «Σάλπιγξ». Η ιδέα, η πρωτοβουλία και η περισσότερη δουλειά ήταν του Κώστα Βαρβία, απόφοιτο του '48, με βοηθούς συντάκτες τον Αλέκο Γατσιάδη και τον γράφοντα. Μαζεύαμε αλλά και γράφαμε άρθρα, ποιήματα, τα δακτυλογραφούσε ο Βαρβίας σε stencil, τα σκίτσα τα έκανε ο γράφων με βελόνα στη μεμβράνη, τα τυπώναμε στον πολύγραφο και για να καλύψουμε τα έξοδα μεμβράνης και μελάνης, τα πουλούσαμε στην Αμπέτσιο αλλά και Ξενάκειο και Αχιλλοπούλειο. Το 1948 ο «Κάδμος» απεισιώπησε τη «Σάλπιγγα» !

Σχετικά με το όνομα του νέου, επίσημου περιοδικού μας, θυμάμαι ότι διαμείφθηκαν ατέρμονες συζητήσεις με τους καθηγητές μας. Ειδικά οι Κονάς, Πατρός, Γρηγοριάδης, ακόμα και ο Σαμουήλ Κάμελεξέφρασαν έντονα τη γνώμη τους. Κατά την μυθολογία ο Κάδμος, αδελφός της Ευρώπης και σύζυγος της Αρμονίας, έφυγε από την Σιδώνα και ψάχνοντας για την αδελφή του Ευρώπη, έφτασε στη Θήβα. Εκεί πρόσφερε στους Έλληνες το αλφάβητο. Στην πρώτη – Σημιτική γλώσσα των Φοινίκων «κντμ» σημαίνει Ανατολή και «έρεμπ» σημαίνει Δύση. Ετυμολογικά οι λέξεις Κάδμος και Ευρώπη έχουν τη ρίζα τους στις προαναφερθείσες φοινικικές λέξεις.

Ακολούθησε σύντομη αλλά ζεστή συζήτηση για το εξώφυλλο του «Κάδμου». Κατέληξε στον γνωστό συνδυασμό: τα δύο εικονικότερα κτίρια της Ελλάδας και Αιγύπτου, τον Παρθενώνα και τις Πυραμίδες της Γκίζας και ο τίτλος «Κάδμος» γραμμένος με «πινέλο». Το σκίτσο του γράφοντος εγκρίθηκε από τους καθηγητές και τους, σε λίγο, συντάκτες αλλά το τυπογραφείο το έστειλε πίσω γιατί ήταν σχεδιασμένο με μολύβι. Παρακάλεσε ο γράφων τον Σταμάτη Βασιλείου (με πατέρα και αδελφό, όλοι εξαιρετικοί καλλιτέχνες), το πέρασε με ειδικό μελάνι και έτσι τυπώθηκε το πρώτο τεύχος. Αυτό και αρκετά που ακολούθησαν, τυπώθηκαν στο τυπογραφείο της εφημερίδας ΦΩΣ (και ΑΝΑΤΟΛΗ), που τότε ήταν στο υπόγειο του κτηρίου που είναι ακόμα το Γενικό Προξενείο μας, επί της Εμάντ-ελ-Ντίν, 19.

Οι πρώτοι συντάκτες του «Κάδμου» ήταν ο Δημήτριος (Μίκης) Καπαϊτζής μέχρι την αποφοίτησή του το '49 και ο γράφων μέχρι την αποφοίτησή του το '50. Ο Καπαϊτζής αμείλικτος στο κυνήγι για άρθρα, και το «deadline». Μας βοήθησαν βέβαια και λίγοι συμμαθητές στην σύνταξη της ύλης του περιοδικού αλλά έπρεπε να κυνηγούμε τους αρθρογράφους, ποιητές, μυθιστοριογράφους, φωτογράφους. Βραϊλας, Θεοδωρόπουλος, Κακούρης, Κερκυνός και άλλοι πρόσφεραν ύλη.

Κατά το σχολικό έτος '48 - '49 έγινε η πρώτη μακρινή μας εκδρομή (δηλαδή πέραν του ... Μπαράζ) στο Λούξορ και Καρνάκ. Όσα διαδραματίστηκαν τις μέρες της εκδρομής ευτυχώς παρείχαν σε εμάς τους συντάκτες πλούσια ύλη για το περιοδικό μας. Ας μη ξεχνάμε ότι αυτή τη χρονιά η Πέμπτη και Έκτη Γυμνασίου χωρίζονταν για πρώτη φορά σε Κλασικό και Πρακτικό τμήμα και όπως θα θυμάστε μας απασχολούσε πολύ έντονα το θέμα αυτό.

Η κυκλοφορία του «Κάδμου» αυξήθηκε τη χρονιά '49 – '50 και η ζήτηση του εντύπου και από τα άλλα σχολεία έδωσε στην μικρή ομάδα μας συντακτών μεγάλη ηθική ικανοποίηση. Αυτή ήταν και η χρονιά της Πασχαλινής εκδρομής στη Μονή της Αγίας Αικατερίνης στο Σινά. Δεν θα σας κουράσουμε με περιγραφές αλλά όσοι τη ζήσανε θυμούνται τις περιπέτειες περιπλάνησης ενός από τα τρία καμιόνια με μαθητές που έχασε τον ερημικό δρόμο και κατέληξε στην Ραϊβάς (Ελ Τόρ) αντί στην όαση Φαράν, τη δίψα, την πείνα (ώσπου ο Θεοδωρόπουλος βρήκε το σαλάμι κάτω από τον πάγκο του καμιονιού).

Όταν επιτέλους φτάσαμε στο μοναστήρι ο Κονάς (Διευθυντής ήδη) έκρινε σκόπιμο ότι πρωινές πεζοπορίες, μια στο ξωκλήσι της κορυφής του Γκέμπελ Μούσα και άλλη στο Όρος Αγίας Αικατερίνης, θα «συγχωρούσε τις αμαρτίες μας» ! Οι αναρριχήσεις έγιναν πριν από την αυγή, φθάνοντας δε στην κορυφή του δεύτερου μας περίμενε μια μοναδική έκπληξη ...ΧΙΟΝΙ !

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Ουρανοκατέβατη ύλη για τον «Κάδμο» ο δε απόηχος των γεγονότων της περιπετειώδους αυτής εκδρομής δεν σίγησε εύκολα. Ακόμα και σε τεύχη του '52 - '53 γίνονταν αναφορές.

Έχουν περάσει 68 χρόνια για τον Καπαϊτζή, 67 για τον γράφοντα που, πρωτεργάτες της συντακτικής επιτροπής, με περισσό ενθουσιασμό τυπώναμε τα πρώτα τεύχη. Με συγκίνηση παρακολουθούμε τη συνεχή δραστηριότητα του «Κάδμου» και ευχόμαστε και οι επόμενες γενιές να συνεχίσουν με τον ίδιο ενθουσιασμό το έργο μας.

ΠΑΝΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗΣ

Γεννήθηκε στο Κάιρο στις 20 Ιουλίου 1932, πρωτότοκος υιός του εκ Ζακύνθου Ανδρέα Αρβανιτάκη (Πρεσβεία/ Προξενείο) και της εκ Σάμου Μαριάνθης. Την πρώτη Δημοτικού την παρακολούθησε στην Ξενάκειο Σχολή και στην συνέχεια μαθήτευσε στην Αμπέτειο Σχολή από όπου και αποφοίτησε το 1950. Ήταν συνεκδότης του σχολικού περιοδικού Σάλπιγξ και αργότερα συνεκδότης και εκδότης του περιοδικού Κάδμος. Παρακολούθησε μαθήματα για το Matriculation στο English Mission College και το 1951 εισήχθη στο Παν/μιο της Γλασκώβης, όπου άρχισε σπουδές Ναυπηγικής τις οποίες εγκατέλειψε και συνέχισε στην Αρχιτεκτονική Σχολή στο ίδιο Παν/μιο. Απεφοίτησε το 1959 οπότε και μετοίκησε στο Λονδίνο, όπου διαμένει ακόμα.

Στο Λονδίνο απέκτησε Μεταπτυχιακό Δίπλωμα Πολεοδομίας και, μετά από εξετάσεις, την άδεια εξασκήσεως επαγγέλματος ως αρχιτέκτων-Μηχανικός και από το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο. Ύστερα από 10 χρόνια εργασίας σε δύο μεγάλα Βρετανικά γραφεία μελετών, όπου εργάστηκε για μελέτες αεροδρομίων, εργοστασίων, τουριστικών εγκαταστάσεων, χωροταξίας Νομού Ρεθύμνης για τον ΟΗΕ, το 1969 άνοιξε με την σύζυγό του, Ann Bullen (1942-2001), επίσης αρχιτέκτονα, επώνυμο γραφείο μελετών, στο κεντρικό Λονδίνο. Συγχρόνως δίδαξε αρχιτεκτονική στο Παν/μιο του Greenwich, όπου διετέλεσε για 10 χρόνια Διευθυντής της Σχολής Αρχιτεκτονικής και Περιβάλλοντος κατόπιν Πρύτανης μέχρι την συνταξιοδότησή του το 1977. Υπηρέτησε ως κρατικός επιθεωρητής Σχολών Αρχιτεκτονικής.

Για 27 χρόνια υπήρξε ο αμισθί αρχιτέκτων του Ελληνορθόδοξου Καθεδρικού ναού της Αγίας Σοφίας Λονδίνου και για 20 χρόνια καταπιστευματοδόχος του ιστορικού Ελληνικού κοιμητηρίου West Norwood. Επί 10ετία εκλεγμένος πρόεδρος της Εταιρείας Ελλήνων Επιστημόνων Μ. Βρετανίας, πρόεδρος της Ιονίου Εταιρείας Λονδίνου, είναι μόνιμο μέλος της Διοικούσας Επιτροπής της Ελληνικής Εταιρείας Λονδίνου και ιδρυτικό μέλος και αντιπρόεδρος της Ελληνικής Αρχαιολογικής Επιτροπής Μ. Βρετανίας. Είναι ο μόνος ποτέ Έλληνας μέλος του ιστορικού London Sketch Club.

Τα τελευταία 5 χρόνια βρίσκεται στην Αθήνα Τακτικά.

Από Αριστερά: Ναυπλιώτης, Ορφανός, Π. Αρβανιτάκης, Καπαϊτζής

Από Αριστερά: Όρθιοι: Λεπτός, π. Γρηγόριος, Κάμελ

Από Δεξιά : Όρθιοι: 3^{ος}: Δ. Καπαϊτζής

Από Αριστερά: Όρθιοι: π. Γρηγόριος, Γρηγοριάδης, Μοσχίδης, Μεθοδίου, Λεπτός

Από Αριστερά, κάτω: Καθιστοί: 2^{ος}: Π. Αρβανιτάκης

Από Δεξιά, επάνω: Όρθιοι 3^{ος}: Δ. Καπαϊτζής

Θέμα : Και το Αχιλλοπούλειο είχε ψυχή

Γράφει η Κάτια Ζιβελοπούλου—Πόποβιτς

Η Κάτια Ζιβελοπούλου-Πόποβιτς μαθήτευσε στο Αχιλλοπούλειο μέχρι το 1964 και συνέχισε στην Αμπέτιο μέχρι τα Χριστούγεννα του 1966 που επαναπατρίστηκε οικογενειακά στην Αθήνα. Τελείωσε το Γυμνάσιο στο Χαλάνδρι, σπούδασε στη Σχολή Δοξιάδη και ολοκλήρωσε μια πολύχρονη καριέρα στη Διαφήμιση ως κειμενογράφος/σεναριογράφος, επιμελήτρια εντύπων και διευθύντρια δημιουργικού. Συνεχίζει ως συγγραφέας σε δικές της εκδόσεις. Για 15 χρόνια συμμετείχε ενεργά στις εκδηλώσεις και τις εκδόσεις του Συλλόγου Αμπετείου Σχολής.

Μέρος Πρώτο : ΔΗΜΟΤΙΚΟ Τα πρώτα μας χρόνια στην καρδιά της Καϊρινής παροικίας.

Πρωτοκάτσαμε στα θρανία του Νηπιαγωγείου με μπλέ ποδιές, λευκό γιακαδάκι και άσπρους φιόγκους στα μαλλιά, στη γειτονική Ξενάκειο.

Στην αυλή της και στις σκάλες της πρωτοφωτογραφηθήκαμε όλες μαζί, εδώ πρωτοπαρελάσαμε στις επιδείξεις, εδώ πρωτοτραγουδήσαμε μπροστά σε ενθουσιώδες κοινό, εδώ πρωτοβγήκαμε... στο θεατρικό σανίδι. Ακίνητα αγγελάκια αρχικά στα «ταμπλώ βιβάν της Θείας Γέννησης» και μικρές κομπάρσες στις παραστάσεις των μεγάλων τάξεων.

Και του χρόνου περήφανα πρωτάκια στο Αχιλλοπούλειο. Γιάννης Καλόκαρδος, Λέλα Ρώτα, Μάρω Γαζή, Άννα Βογιατζή, Ειρήνη Καρατζά, Δότσικα στη Γυμναστική. Γεμάτες δραστηριότητες οι σχολικές χρονιές για τις τάξεις του εξάωρου Δημοτικού. Εντατικά μαθήματα, ξεκίνημα στις ξένες γλώσσες, ζωγραφική, κατασκευές και Ωδική στις τάξεις, παραστάσεις, ομαδικά παιχνίδια, σε όλες τις γιορτές ένθερμες εθελόντριες στο στόλισμα των τάξεων και στα «μαγαζάκια» των Χριστουγέννων που στήνονταν με μεγάλη επιτυχία στους διαδρόμους με μεγάλη κοσμοσυρροή απ' όλη την παροικία.

Στα διαλείμματα κυνηγητό, κρυφτό, δεν περνάς κυρά-Μαρία, Μέλισσα, Αεροπλανάκι, κουτσό (με κουτιά από μπογιές παπουτσιών «Κάμελ» γεμισμένα με άμμο) και σφιχτοδεμένες πρώτες κοριτσίστικες φιλίες που κρατάνε ακόμα...

Για τα πρώτα μας γροσάκια, απέναντι από την είσοδο του σχολείου ο «κυρ-Γιάννης» για τη γραφική μας ύλη αλλά και τα «χρυσά» λευκώματα, τις εξάγωνες «τύχες», ναντάγες «κακά σινουά», αργισούς, μικρές κίτρινες «μπανάνες» και τα ατέλειωτα πολύχρωμα λαχταριστά ζαχαρωτά... Απ' έξω αποτελείωναν τη στοματική μας υγιεινή τα καροτσάκια με τα κατακόκκινα καραμελωμένα μηλαράκια, φρουτ-μπωλ, τούτι-φρούτι και κλο-κλο μαζί με «ένα ντίγκροσον πάρε κολιέ και ...μαραχόλι»...

Όλα σχεδόν τα απογεύματα ήταν γεμάτα βόλτες με την οικογένεια και τα φιλαράκια χέρι-χέρι. Περίπατοι στην κορνίς μοσχοβολώντας φούλια και γιασεμιά περασμένα στο λαιμό και στα χέρια, πλανόδιοι, καροτσάκια με λιχουδιές, λαχταριστές φυτίρες, ντούρες, αμαρ ελ ντιν, λεμπ ου σουντάνι, ασίρ-άσαμπ, φρεσκοστιμμένοι χυμοί, μάγκες, γκαουάφες, παγωμένα φραγκόσουκα, κασάτο του Γροπρί, «τρουά πετί κοσόν» στο A-L'Americain, «μπαμπάδες» και μακαρόν από του "Thomas"...

Οι σχολικές μας εκδρομές στο Στάδιο, στο Ζωολογικό Κήπο ή στους κήπους του Γεωργικού Μουσείου. Και πάλι ξανά και ξανά, αχόρταγα, τις Κυριακές στα ίδια μέρη με τις οικογένειές μας. Στο Χελουάν, στο Μεάντι ή στο Μπαράζ, στο Ναυτικό Όμιλο που έβαζε και ελληνικές ταινίες, στις «κότες του Αντρέα», στη Γκρότα, στη Γκίζα, στους κήπους του Αμπντίν και της Ηλιούπολης. Και πάλι όλοι μαζί, μικροί και μεγάλοι στις Πρωτομαγίες, στις Μεγαλοπαρασκευές πάνω απ' τους οικογενειακούς τάφους του Άη Γιώργη για τη βόλτα του Επιτάφιου, Ανάσταση και σφιχτοδεμένες οικογένειες στις κατάμεστες εκκλησίες μας, αγόρια πειραχτήρια που σκάνε βαρελότα στα πόδια μας, παιδικοί καυγάδες, κλάματα και γέλια μαζί, καλέσματα στα σπίτια, παιδικά πάρτυ, μαμάδες φιλενάδες με στράπλες τουαλέτες, χοροί, ρεβεγιόν και βεγγέρες των μεγάλων κι εμείς στο σπίτι με τη Φάτμα ή τη Ζέναμπ...

Κοριτσάκια του Δημοτικού στο Κάιρο λίγο πριν τη δεκαετία του '60. Εκείνο το Κάιρο που θα κυλάει για πάντα στις φλέβες μας. Ήχοι, εικόνες, οσμές, γεύσεις και μουσικές, γέλια, χρώματα, αρώματα και μυριάδες φωτάκια καθρεφτισμένα στο πιο φαρδύ και γαλήνιο ποτάμι του κόσμου, το Κάιρο που αγαπήσαμε από μικρά παιδιά.

Το Δεύτερο Μέρος σε επόμενο τεύχος

Θέμα: Πέρσα Κουμούτση

Συνέντευξη της Αμπετειανής συγγραφέας Πέρσας Κουμούτση στην δημοσιογράφο Κρίστου Κουνινιώτη, αναδημοσίευση από την εφημερίδα της Πάτρας "ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ της Κυριακής", 19.09.2017, www.pelop.gr;

Μεταφράστρια και συγγραφέας, γεννημένη στο Κάιρο, μετρά έξι μυθιστορήματα με κύριο άξονα τον διαπολιτισμικό διάλογο ανάμεσα στη Δύση και την Ανατολή. Οι «Αλεξανδρινές φωνές» (εκδ. Μεταίχμιο), δεν θα μπορούσαν να πορευτούν σε διαφορετικούς δρόμους. Η Πέρσα Κουμούτση μιλάει στην «ΠτΚ» για το έβδομο κατά σειρά βιβλίο της, μέσα από το οποίο προβάλλει η ανθρώπινη εικόνα του Καβάφη.

Τι έκανε τις «Αλεξανδρινές φωνές» να ζητήσουν να εκφραστούν μέσω της πέννας σας;

Οι χαρακτήρες του βιβλίου διαμορφώθηκαν στον διάβα των δεκαπέντε ετών συγγραφικής καριέρας, αναπήδησαν αφ' εαυτού, ενώ μελετούσα τα ποιήματα του Καβάφη και έχουν άμεση συνάφεια με την ποίησή του αλλά και με χαρακτήρες μεγάλων συγγραφέων που έγραψαν για την Αλεξάνδρεια, Ντάρελ, Τσίρκα κ.λπ. Οι περισσότεροι είναι εμπνευσμένοι από αληθινά πρόσωπα της εποχής, άλλοι είναι επινοήσεις της φαντασίας. Όλα αυτά τα πρόσωπα ζουν και αναπνέουν στον ίδιο δρόμο, την εμβληματική οδό Λέψιους. Έρχονται καθημερινά σε επαφή με το κεντρικό πρόσωπο, που διέπει το βιβλίο ακόμα και όταν απουσιάζει από το σκηνικό. Είναι άνθρωποι από διαφορετικά κοινωνικά στρώματα, που όμως τους ενώνει ο τόπος και η ανάγκη τους να ξεφύγουν από τα στενά όρια του «περίκλειστου» κόσμου που τους έχει επιβληθεί. Όπως και η ανάγκη τους να βιώσουν τον έρωτα και μια ουσιαστικότερη ζωή.

Το βιβλίο σας «ανοίγει» με τον Καβάφη χτυπημένο από τον καρκίνο, ενώ παράλληλα ξεδιπλώνονται οι ιστορίες 15 προσώπων της οδού Λέψιους της Αλεξάνδρειας την εποχή του Μεσοπολέμου. Κάθε κεφάλαιο ξεκινά με στίχους του ποιητή που αντανακλούν ένα στοιχείο του χαρακτήρα του κάθε πρωταγωνιστή. Πείτε μας γι' αυτή τη δημιουργική διαδικασία.

Ήθελα να προσδώσω στο βιβλίο αυτό μια καινούρια χροιά. Να περιγράψω την ανθρώπινη πλευρά του Καβάφη και μέσω των ποιημάτων του να αφηγηθώ τους βίους των χαρακτήρων που τον περιβάλλουν. Οι στίχοι του ως προθέματα στην αρχή των κεφαλαίων λειτουργούν ως εναύσματα για την περιγραφή τους. Πολλά βιβλία έχουν γραφτεί για την εποχή του μεσοπολέμου και τον Καβάφη, ένα ακόμα δεν θα είχε νόημα, για αυτό επέλεξα αυτή τη προσέγγιση, όπως και μια πρωτότυπη δομή για να αφηγηθώ την ιστορία μου. Στοιχεία που προσέδωσαν στην ιδιαιτερότητά του.

Άνδρες και γυναίκες του βιβλίου σας δεν μπορούν να γευτούν τη χαρά της ζωής και τις ελάχιστες φορές που το καταφέρνουν, έχουν έντονη την πικράδα στο στόμα. Ηττημένοι. Τι συμβολίζει η πορεία τους;

Οι πιο πολλοί χαρακτήρες είναι όντως ηττημένοι. Υπάρχουν βέβαια και χαρακτήρες που απολαμβάνουν τη χαρά της ζωής, αλλά ίσως είναι δευτερεύοντες χαρακτήρες. Η πορεία των ηρώων μου είναι μια πορεία προς την ελευθερία, αλλά δεν είναι εύκολο να αντιπαρατεθούν με την εποχή τους για να το πετύχουν, επομένως η πικρία παραμένει και είναι αισθητή, γίνεται το βάρος που αναγκάζονται να κουβαλούν. Πρέπει επίσης να προσθέσω ότι η αθέατη πλευρά τους πρωταγωνιστεί εδώ, αυτή που προσπαθούν να κρύψουν από τα μάτια των άλλων και που βέβαια γίνεται αντιληπτή μόνο στον αναγνώστη.

Ο Καβάφης σας βασανίζεται από πάθη, αδυναμίες -ακόμα κι από το ποταπό συναίσθημα της ζήλιας για την «Αλεξάνδρεια» του φίλου του Ε.Μ. Φόστερ. Έχετε σκεφτεί ότι μια εποχή λιγότερο επικριτική, πιο ελεύθερη, μπορεί να υπονόμει το δημιουργικό του μεγαλείο;

Ήθελα να αναδείξω την ανθρώπινη πλευρά του Καβάφη, διότι και αυτός ως άνθρωπος διακατεχόταν από αδυναμίες, ζήλεις, πάθη κ.λπ. Σε κοινωνίες όπου υπάρχει ανελευθερία, επίκριση και συντηρητισμός, η ανάγκη δημιουργικής έκφρασης αλλά και διαφυγής γίνεται εντονότερη. Αν η κοινωνία είχε αποδεχθεί τον Καβάφη την εποχή εκείνη, ίσως πράγματι να μην πυροδοτούσε την ανάγκη του να εκφραστεί έτσι όπως εκφράστηκε.

Η ενασχόλησή σας με τη μετάφραση -για την οποία έχετε λάβει σημαντικές διακρίσεις- προηγήθηκε της συγγραφής. Πότε και με ποια αφορμή αποφασίσατε να κάνετε αυτό το βήμα; Ήταν μονόδρομος;

Έφτασα σε σημείο που δεν με κάλυπτε απόλυτα να μεταφέρω τις ιδέες και τις σκέψεις ενός άλλου συγγραφέα, όσο μεγάλος και αν ήταν. Ένωσα την ανάγκη να καταθέσω τη δική μου ιστορία, αλλά και να αξιοποιήσω τη μακρόχρονη εμπειρία μου, την διαπολιτισμική μου ταυτότητα. Να αναπαραστήσω τους δύο κόσμους που γνώριζα

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

πια καλά και που άλλοτε έρχονταν σε σύγκρουση και άλλοτε σε πλήρη αρμονία.

Ο Μαχφούζ και η Αίγυπτος

Έχετε μεταφράσει στα Ελληνικά τα περισσότερα βιβλία του Μαχφούζ, ενώ τις συναντήσεις σας μαζί του, στα παιδικά σας χρόνια, αποτυπώσατε στο προηγούμενο βιβλίο σας «Περίπατος με τον Ναγκίμπ Μαχφούζ. Τι σας εντυπωσίαζε τότε και τι αργότερα, όταν τον γνωρίσατε μέσα από το έργο του;

Η ανθρωπιά, ο ουμανισμός του, η οικουμενικότητα της σκέψης του. Αυτά είναι τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά που εντόπισα και στα βιβλία και στην πραγματική ζωή.

Ομολογείτε την εμμονή σας με τον γενέθλιο τόπο σας. Θα θέλατε να μοιραστείτε μαζί μας μια έντονη ανάμνησή σας από εκεί; Και τι είναι αυτό που νοσταλγείτε περισσότερο;

Δεν υπάρχει συγγραφέας που να μην έχει ομολογήσει την εμμονή του με τον γενέθλιο τόπο του... εντούτοις, μου είναι δύσκολο να επιλέξω μία μόνο ανάμνηση καθώς υπήρξαν πάρα πολλές αξιομνημόνευτες και έντονες αναμνήσεις. Άλλωστε έχω καταγράψει ένα μεγάλο μέρος τους στο προηγούμενο βιβλίο μου. Αλλά θα σας πω τι νοσταλγώ περισσότερο: Τις μυρωδιές και τα χρώματα των παλαιών αγορών, την εικόνα των απλών καθημερινών ανθρώπων στους δρόμους και στα σοκάκια του Καΐρου, τον παραλιακό δρόμο και τις πολύβουες πλατείες της Αλεξάνδρειας.

Μπήκατε ποτέ στη διαδικασία να κάνετε συγκρίσεις μεταξύ Αιγύπτου-Ελλάδας;

Στην αρχή, όταν επέστρεψα στην Ελλάδα από την Αίγυπτο, το έκανα. Αργότερα συνειδητοποίησα ότι δεν ήταν δίκαιο να το κάνω, ούτε για τη μία ούτε για την άλλη χώρα, είναι δύο διαφορετικές χώρες και καθεμιά μου χάρισε πολλά με τον τρόπο της.

Στο τέλος του βιβλίου σας, ο Καβάφης αναρωτιέται «ποια είναι άραγε η ουσία της ζωής, ποιος ο στόχος της;». Εσείς έχετε βρει την απάντηση;

Όχι βέβαια, μακάρι να την είχα βρει, για αυτό συνεχίζω και γράφω. Την αναζητώ μέσα από τη διαδικασία της γραφής, τη σκιαγράφηση ή την ανάλυση των ηρώων μου, δανειζόμενη πάντα τη σκέψη και τη θέαση του κόσμου μεγάλων παγκόσμιων συγγραφέων που υπήρξαν δάσκαλοί μου.

Θέμα : Οι αναγνώστες μας γράφουν

Μπράβο στους επικεφαλής του συλλόγου.

Χρήστος Θωμαΐδης, απόφοιτος 1986

Petros Karantinos

Καλά κάνεις σας δεν έμαθε ούτε ανακοινώσατε ότι ο Κος Θεοδωρόπουλος ο επί 40 χρόνια γυμναστής της Αμπετείου απεβίωσε? λυπάμαι αλλά ήθελα να ξέρω ποιος είναι ο υπεύθυνος αυτής της ομάδος..... (άμα είσαι 12 χρόνια Αμπετιανός απλά διαμαρτύρεσαι)

Αγαπητέ Πέτρο Καραντινέ.

Προσπαθούμε από την στιγμή που το μάθαμε να επικοινωνήσουμε με κάποιον δικό του για να μας το επιβεβαιώσει, χωρίς να μπορέσουμε. Το τηλέφωνο ήταν ή απασχολημένο ή δεν απαντούσε. Δεν έχουμε το δικαίωμα να ανακοινώσουμε τέτοιο σοβαρό θέμα χωρίς επίσημη επιβεβαίωση και για να μάθουμε που θα γίνει η κηδεία ώστε να δώσουμε στα μέλη μας τις σωστές πληροφορίες. Εσύ που το έμαθες πριν από εμάς γιατί δεν πήρες ένα τηλέφωνο ένα μέλος του ΔΣ του Συλλόγου μας να μας πληροφορήσεις? Τα τηλέφωνα μας είναι όλα και στον Κάδμο και στην ιστοσελίδα μας www.ambetios.gr;

Υπάρχουν χιλιάδες Αμπετιανοί απόφοιτοι και καθηγητές που πέρασαν από την Αμπετείο με τους οποίους βέβαια δεν έχουμε άμεση επαφή και δεν έχουμε ακριβώς μία επιτροπή "DeathWatch" που να παρακολουθεί τις ζωές των Αμπετιανών. Σε πληροφορώ ότι στον Κάδμο του Οκτωβρίου ετοιμάζουμε ένα αφιέρωμα για τον αγαπητό μας γυμναστή. Αν έχεις και εσύ μια ανάμνηση ή μια φωτογραφία μπορείς να μας την στείλεις στο ambetios@ambetios.gr; Θα χαρούμε να την δημοσιεύσουμε. Μην βιάζεσαι να κατηγορήσεις μια ομάδα ανθρώπων που δουλεύουν σκληρά και προσπαθούν να κρατήσουν ζωντανό το όνομα και την φήμη της Αμπετείου.

Με φιλικούς χαιρετισμούς.

Λάκης Πεζάς, για τον Κάδμο και τον Σύλλογο Αμπετέου Σχολής.

Θέμα : Η πατρίδα που λαχταρήσαμε

Γράφει η NANA ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΟΥ, απόφοιτος 1966

Όταν κάθισα να γράψω κάτι όπως πάντα για την παρέα μας, που με τα δόντια προσπαθούμε όλοι να κρατήσουμε ενωμένη στο όνομα των χρόνων της διασποράς και των λίγο-πολύ παράλληλων αναμνήσεων, άλλα είχα στο μυαλό μου. Ευτυχώς όμως που το ανέβαλα για λίγο, γιατί πολύ απλά δεν μπορούσα να ξεφύγω από τα όσα με απασχολούν και που σίγουρα απασχολούν όλους μας κι έτσι προέκυψε το έναυσμα και ξεκλείδωσε κι η αγανάκτησή μου. Δε γίνεται να εθελουφλούμε, δεν έχουμε το δικαίωμα να είμαστε ανεύθυνοι και δεν μπορούμε να καμαρώνουμε για την ασυνειδησία μας. Όταν τα χωνέψουμε όλα αυτά, τότε μόνο θα μπορούμε ν' αποκαλούμαστε άνθρωποι και σωτήρες του έθνους μας.

Βρέθηκα λοιπόν μεσημέρι σ' ένα παραλιακό ταβερνάκι κοντά στη Νέα Μάκρη, και χάζευα τον πολύ κόσμο που έψαχνε να διασκεδάσει και να απολαύσει απλά κι ευχάριστα πράγματα: θάλασσα, ήλιο και ...μαρίδα. Κουρασμένοι μού φαίνονταν όλοι, και ίσως και απεγνωσμένοι. Δεν άκουγες χαρούμενες φωνές, πλατσουρίσματα και τα όσα συνοδεύουν αυτές τις αποδράσεις. Σαν από ανάγκη έμοιαζαν όλοι να ζουν στην παραλία, που ίσως να ήταν κι η ιδέα μου, αλλά κακά τα ψέματα δεν έσφυζε από εκείνη τη ζωντάνια που περίμενα. Και ήρθε η στιγμή που δε θα ξεχάσω ποτέ και που θα ευχόμουν να μην είχα ζήσει... Ένα αδύνατο αλλά νευρικό γεροντάκι, κακοντυμένο, μ' ένα ξεφτισμένο ψάθινο καπέλο – για τη γραφικότητα του θέματος – και κάτι αναπτήρες και στυλό στο χέρι, μάς πλησίωσε για να μάς πουλήσει απ' τα καλούδια του... «Όσα θέλετε δίνετε, μια μακαρονάδα θέλω μόνο να φάω...» Δεν ήθελε να ζητιανέψει ευθέως, αλλά περήφανα να δώσει και να πάρει...

Κοίταξε τα πιάτα στο τραπεζάκι μας και είδε πως είχαν περισσέψει μερικά ψαράκια που δεν είχαμε φάει. «Μπορώ να πάρω ένα? Δεν θα σάς στο στερήσω?» Και με την κατάφασή μας άρπαξε ένα μέσα στη χούφτα του τόσο δυνατά που έλιωσε... « Πάρτε και τ' άλλα είπαμε, έχουμε τελειώσει...» «Πού να τα βάλω, δεν υπάρχει και καμιά χαρτοπετσέτα στο τραπέζι, να μην με δουν κιόλας...» Κι έβγαλε τους αναπτήρες που πουλούσε μέσα από τη νάιλον θήκη τους και μάς την έδωσε να τού βάλουμε τα ψαράκια μέσα... «Να πάρω και μια φέτα ψωμί?» ρώτησε. «Πω, πω σαν βασιλιάς θα φάω σήμερα..» μουρμούρισε ευχαριστώντας μας.

Δεν σάς κρύβω ότι βούρκωσα όπως και τώρα που σάς το γράφω. Δεν μπορούσα να πιστέψω στην ένδεια αυτού του γέροντα που με το χαμόγελο και την ειλικρίνειά του, προσπαθούσε να ξεπεράσει τα χίλια μύρια που τον έφτασαν ως εκεί.

Και δεν είναι μόνον αυτός δυστυχώς ο άνθρωπος, αλλά όλο και περισσότεροι αυτοί που αγγίζουν τα όρια του εξευτελισμού στις μέρες μας. Στις μέρες μας? Η μήπως πάντα έτσι ήταν τα πράγματα στην ουσία κι εμείς δεν τα βλέπαμε? Μήπως το τραγικό έγκειται στο ότι διαιωνίζονται ακόμη καταστάσεις που ελπίζαμε ή πιστεύαμε πως στον αιώνα μας θα έπρεπε να είχαν ωχριάσει αρκετά? Η ιστορία το κρίνει κι εμείς σιωπούμε. Στο δυτικό κόσμο σίγουρα υπήρξαν προβλήματα αλλά με τα χρόνια και με κάποια υγιή, ανιδιοτελή και φωτισμένα μυαλά άρχισαν να λύνονται κάπως. Η πατρίδα μας τι κάνει για όλα αυτά? Ό,τι έκανε πάντα και χειρότερα ακόμα. Και δε θα ήθελα να μπω σε ιστορικές και πολιτικές λεπτομέρειες που σίγουρα όλοι μας έχουμε κάπως διαβάσει, κρίνει και ίσως και καταδικάσει, όπως για παράδειγμα κάποιοι ήρωες της επανάστασης που ζητούσαν αποζημίωση στο τέλος για τα ποσά που είχαν δαπανήσει στο βωμό της ελευθερίας... και άλλα πολλά! Η ανθρώπινη εξαθλίωση έχει πάρει την ανιούσα και πουθενά δε διαφαίνεται λίγο φως. Πού πήγαν οι ελπίδες μας για ένα καλύτερο αύριο, πού κάναμε λάθος και γιατί? Πολλά ερωτήματα, απορίες κι αγανάκτηση, που ωστόσο, όπως είπα και πρωτίτερα δεν είναι δυστυχώς κάτι καινούργιο. Μάς κυνηγάει καιρό τώρα η καντεμιά. Όλοι βάλουμε το λιθαράκι μας για να φτάσουμε εδώ που φτάσαμε με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Κι αναρωτιέμαι μήπως λοιπόν υπαίτιοι αυτής της ντεκαντάντσας είμαστε κι εμείς? «Τέτοιοι λαοί, τέτοιοι άρχοντες...» είχε πει σοφά ο Αριστοτέλης. Και πόσο δίκιο είχε αλήθεια...

Κι επανέρχομαι στη σύγχρονη κατάντια μας. Αυτοί οι ηλικιωμένοι που ακόμα περιμένουν σύνταξη και μέριμνα κράτους... κι ένα σωρό νέοι που δε βρίσκουν δουλειά και καταφεύγουν στη ζητιανιά, παιδιά που κάποτε χαμογελούσαν ίσως αμέριμνα περιμένοντας ένα καλύτερο μέλλον, που δεν ήρθε ποτέ. Κι απ' ό,τι φαίνεται δεν πρόκειται για κάτι καινούργιο στην όμορφη πατρίδα μας. Έτσι ήταν πάντα και συνεχίζει να σέρνεται και να προσπαθεί να κρυφτεί πίσω από την ένδοξη σημαία μας και τη βαριά μας ιστορία. Λυπάμαι πολύ που συνειδητοποιώ σήμερα ότι αυτός ο τόπος που τόσο λαχταρούσαμε όταν ζούσαμε μακριά του δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένας δήμιος που θυσιάζει ολοένα και περισσότερο τα ίδια του τα παιδιά στο όνομα μιας ανύπαρκτης δημοκρατίας. Πόσες

Συνέχεια στην επόμενη σελίδα

φορές δεν δακρύσαμε όλοι ακούγοντας τον Εθνικό μας Ύμνο, εκεί μακριά? Πόσες φορές δεν σκίρτησε η καρδιά μας στο άκουσμα της αγέρωχης και πλούσιας ιστορίας μας? Και τι βλέπουμε τώρα πείτε μου. Μια χώρα που αιώνες τώρα βρίσκεται σε συνεχή αποσύνθεση κι έναν λαό ανήμπορο πια να αντιδράσει. Αυτά ονειρευτήκαμε όταν γυρίσαμε στην αγκαλιά της?

Ανησυχία κι απογοήτευση που χαρακτήρισαν τη σκέψη πολλών που ήξεραν καλύτερα να τις εκφράσουν. Φράσεις και λόγια που εύστοχα απεικόνισαν τη θλιβερή κατάσταση αυτής της χώρας και την ολοένα αυξανόμενη εξαθλίωση των ανθρώπων της γράφτηκαν και ειπώθηκαν από πολλούς σκεπτόμενους λόγιους και μη. Εμείς θ' αρκεστούμε στους τραγελαφικούς σατιρικούς στίχους, του ΓΕΩΡΓΟΥ ΣΟΥΡΗ που γράφτηκαν χρόνια πίσω κι ωστόσο παραμένουν δυστυχώς παραπάνω από επίκαιροι:

ΠΟΙΟΣ ΕΙΔΕ ΚΡΑΤΟΣ ΛΙΓΟΣΤΟ

*Ποιός είδε κράτος λιγοστό
Σ' όλη τη γη μοναδικό,
Εκατό να ξοδεύει
Και πενήντα να μαζεύει?
Να τρέφει όλους τους αργούς,
Να 'χει επτά Πρωθυπουργούς
Ταμείο δίχως χρήματα
Και δόξης τόσα μνήματα?
Δυστυχία σου, Ελλάς
Με τα τέκνα που γεννάς
Ω Ελλάς, ηρώων χώρα
Τι γαιδάρους βγάζεις τώρα?....*

ΟΙ ΦΟΡΟΙ

*...φορολογήστε και αυτή τη σάρκα μας ακόμα
Του σώματός μας κόβετε καμιά παχιά λωρίδα
Και τρώγετέ την λαίμαργα μαζί με την πατρίδα...*

Θέμα : Αμπετειανοί του εξωτερικού “en-famille”

Οικογένεια Ανδρέα Ρούσου, απόφοιτου 1991, στην Ηλιούπολη του Καΐρου

Από αριστερά προς τα δεξιά:

Ο μεγάλος του γιος Αναστάσης, μαθητής Β' Λυκείου στην Αμπέτσιο. Η μητέρα του Σοφία Μεριτζή. Ο πατέρας του Τάσος Ρούσος. Η σύζυγός του Χριστίνα Μπεϊρούτη, κόρη του Σαϊντ Μπεϊρούτη και της Ευαγγελίας Χαλκιά. Ο Ανδρέας Ρούσος. Μπροστά ο μικρός του γιος Αλέξης, μαθητής Στ' Δημοτικού στο Αχιλλοπούλειο.

Κάθε Σάββατο, τα παιδιά του πηγαίνουν στο Προσκοπείο του Καΐρου στον περίβολο της εκκλησίας των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης.

Ο Ανδρέας ήταν υπάλληλος στο Ελληνικό Γενικό Προξενείο του Καΐρου όταν αποφάσισε να δραστηριοποιηθεί επαγγελματικά στην Αθήνα, αλλά η ζωή εδώ δεν άρεσε στα παιδιά και επέστρεψε στην Ηλιούπολη όπου είναι στέλεχος μεγάλης επώνυμης εταιρείας.

ΘΕΜΑΤΙΚΑ ΕΝΘΥΜΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΩΤΙΚΑ ΑΓΑΠΗΜΑΤΑ

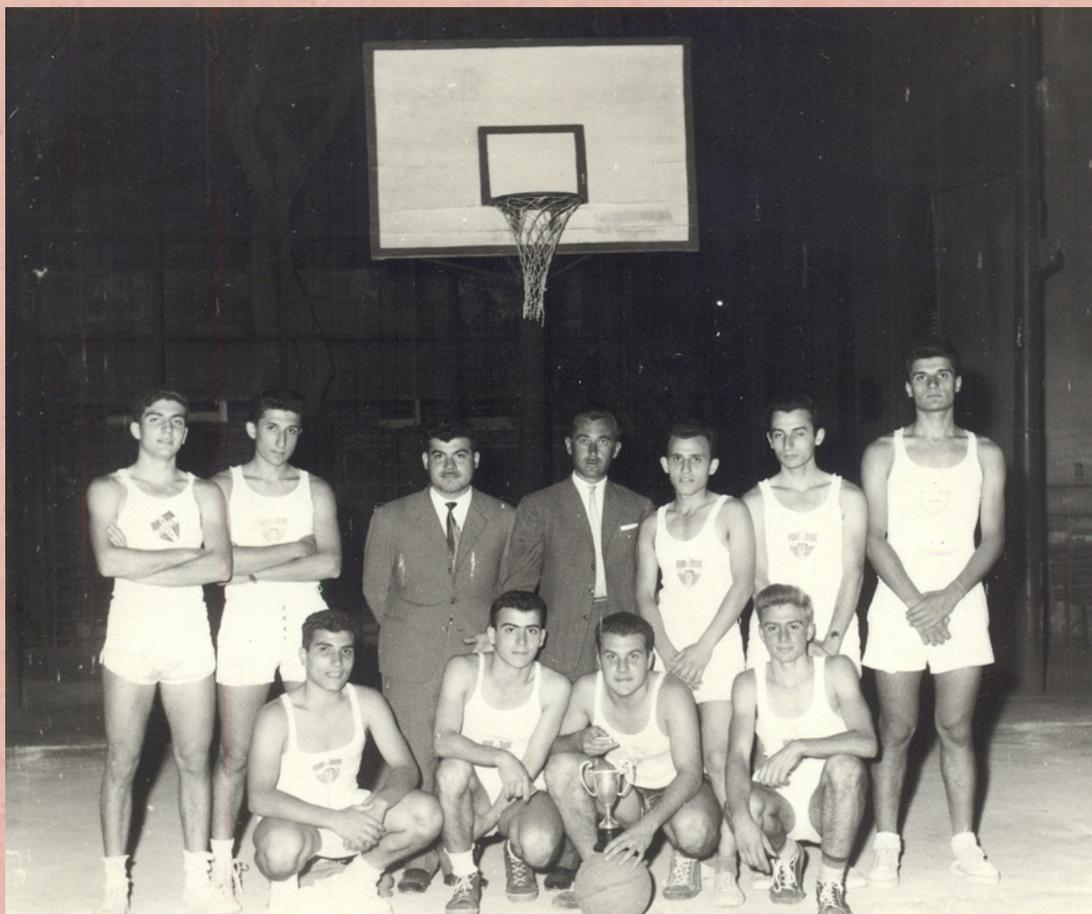
ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΜΠΕΝΟΒΙΑ , απόφοιτου 1960

<p>ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΡΑΒΑ ΕΧΕΙ ΑΞΙΑ Η ΑΥΤΟΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ</p> <p>Ο Άραβας δίνει σημασία Σ' ό,τι συμβαίνει υπό το φως Τον συγκρατεί η αυτογνωσία Κι ο βίος που είναι ηθικός.</p> <p>Κατά βάθος τον ενδιαφέρει Η αυτεπίγνωση διαρκώς Κι όλο ζητά κάτι να ξέρει Απ' όσα θέλει ο Θεός</p>	<p>Ο ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ ΜΕ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ ΚΑΠΟΥ ΖΗΤΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ</p> <p>Ζώντας με αυτοσυνειδησία Τα προβλήματα ξεπερνά Του κόσμου βλέπει την αξία Μέσα από αιτήματα ηθικά.</p> <p>Ψάχνει το νόημα που έχει Ο επίγειος βίος ασφαλώς Και εντός του ως αρχή προέχει Που φθάνει ο κόσμος μας αυτός</p>	<p>Ο ΦΕΛΑΧΟΣ ΜΕ ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΥΠΕΡΚΕΡΑ</p> <p>Σε συγκινεί στην Αραβία Ο ντόπιος με καλή καρδιά Ξεπερνάει την δυστυχία Και δράματά μας βιοτικά.</p> <p>Επιδιώκει αναζητήσεις Κάποτε μεταφυσικές Και θέματα για συζητήσεις Με εμπειρίες θετικές.</p>
<p>ΜΕΤΑ ΤΟ 1952 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΝΕΤΑΙ ΤΟ ΞΕΝΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ</p> <p>Πόσες φρικτές μας καταστάσεις Κυρίως ανακτορικές Οδήγησαν σε επαναστάσεις Μεγάλες και ιστορικές.</p> <p>Στην Αίγυπτο φωτιές και φόβος Τρόμος πολύς και ταραχές Ήταν και αυτό ένας άλλος λόγος Να αλλάξουν κάποιες εποχές.</p>	<p>ΤΟΥ 1865 Η ΧΟΛΕΡΑ ΔΥΣΚΟΛΕΥΕ ΚΑΘΕ ΚΑΡΙΕΡΑ</p> <p>Της Χολέρας η επιδημία Τα πάντα διέλυσε παντού Κι Έλληνες απ' την παροικία Φεύγαν να πάνε κάπου αλλού.</p> <p>Τριακόσιοι Είκοσι πεθάναν βιοπαιλαστής ομογενείς Μετά από θαύματα που κάναν Στα πέρατα της Αφρικής.</p>	<p>ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΜΕ ΞΕΧΩΡΙΣΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ</p> <p>Αβέρωφ, Σαλβάγος, Σαρπάκης, Μας δώσαν κάτι από τον εαυτό τους Μπενάκης, Χωρέμης, Λαγουδάκης, Πρόσφεραν πνεύμα απ' το δικό τους.</p> <p>Ζερβουδάκης και Ζερμπίνης Τοσίτσας, Ράλλης και πολλά Ονόματα της εποχής εκείνης Μας μείναν σε έργα Ελληνικά</p>
<p>ΑΞΙΟΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ ΗΤΑΝ ΗΠΑΡΑΓΩΓΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΙΟΔΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΕΣΠΕΡΙΔΟΕΙΔΗ</p> <p>Αλήθεια και τι δεν μας διηγήθηκαν Παλιοί μας φίλοι προ καιρού Κι όσοι αποφελαγοποιήθηκαν Και μεγαλούργησαν παντού.</p> <p>Έργα και θαύματα των μυστηρίων Κι όσα σ' αρέσει να τα ακούς Σε κτήματα χιλιάδων εκταρίων Σε εκτάσεις με Γραικών καρπούς</p>	<p>ΠΕΡΑ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΑΔΙΑΝΟΗΤΑ ΑΦΗΝΟΝΤΑΣ ΝΑ ΕΞΕΛΙΧΘΟΥΝ ΤΑ ΑΥΤΟΝΟΗΤΑ</p> <p>Πίνοντας του Νείλου νεράκι Με την δροσούλα της αυγής Σβήναμε κάθε μας μεράκι Απ' τα προβλήματα της γης.</p> <p>Κρατήσαμε ένα επίπεδο Μακριά από τύπους ποταπούς Στου κόσμου μας το γήπεδο Ζήσαμε μ' ανταγωνισμούς</p>	<p>ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΔΕΛΟΜΕΝΟ ΣΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΑΣ ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ</p> <p>Πότε το ένα και πότε τ' άλλο Χωρίς όρια σταθερά Στης ζωής το μέγα σάλο Είχαμε πάθη σθεναρά.</p> <p>Χαμηλώναμε τις προσδοκίες Για να συμφιλιωνόμαστε Με των άλλων τις δυσκολίες Ωστε να καταλαβαίνομαστε.</p>
<p>ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΖΩΕΣ ΕΙΧΑΝ ΑΞΙΕΣ ΚΑΙ ΑΡΧΕΣ</p> <p>Ζούσαμε' ωραία στην λακάδα Της εύφορης Αραβικής γης Και νοσταλγώντας την Ελλάδα Νιώθαμε αγάπες Αφρικής.</p> <p>Λες κι ήταν άλλη η ζωή μας Μες στα χωράφια του χωριού Άλλαξε η ψυχοσύνθεσή μας Εντός του αλλοτινού καιρού</p>	<p>ΤΟΥ ΤΡΕΝΟΥ Η ΒΡΑΧΝΗ ΣΦΥΡΙΧΤΡΑ ΣΕ ΜΙΑ ΑΔΕΞΑΝΑΡΙΝΗ ΝΥΧΤΑ</p> <p>Του τρένου η βραχνή σφυρίχτρα Λες κι έρχεται από κάπου αλλού Μου λέει : «τα πάθη σου εδώ ρίχτα Και θα σε πάω εγώ παντού».</p> <p>Και μην φοβάσαι την πορεία Την έχω μάθει προ καιρού Βγάζει σε μια τρανή ιστορία Κόσμου απλού και αλλοτινού</p>	<p>ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ ΟΔΕΥΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΡΕΝΟ ΤΑΞΙΑΔΕΥΟΝΤΑΣ</p> <p>Στο σούρουπο όταν ταξιδεύω Προς τη Μανσούρα, στα χωριά Λες και στις σκέψεις μου γυρεύω Μια αχρονολόγητη χαρά.</p> <p>Μέσα σε τούτο το τοπίο Ανοίγει δρόμους η καρδιά Τι να 'ναι εκείνο το οποίο Με πάει κάποτε μακριά.</p>
<p>ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΟΠΩΣ ΠΑΕΙ ΛΕΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΧΑΙΡΕΤΑΕΙ</p> <p>Το τρένο έτσι που σφυρίζει Και τρέχει ατρόμητο παντού Τις μνήμες μέσα μου γυρίζει Σ' άφθαστες περιοχές του νου.</p> <p>Σε μια στιγμή εκεί που στρίβει Στο νου μου έρχονται πολλά Απ' όσα η ψυχή τα κρύβει Για να θυμίζουν τα παλιά.</p>	<p>ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΣΥΓΧΩΝΕΥΜΕΝΕΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΝΣΟΥΡΑ ΕΝΣΩΜΑΤΩΜΕΝΕΣ</p> <p>Στο ΜιτΓαμρ μικρό σχολείο Κι Εκκλησιά μ' ένα σταυρό Κι ένα απλό τυπογραφείο Με ρυθμό Ελληνικό.</p> <p>Και στη Ζίφτα Εκκλησία Μ' εξατάξιο δημοτικό Χώροι που 'χαν σημασία Σ' έναν τόπο Αραβικό.</p> <p>Το ΜιτΓαμρ και η Ζίφτα Μια κοινότητα ενιαία Και την μέρα και την νύχτα Όλοι ζούσαμε παρέα.</p>	<p>ΤΑ «ΦΙΣΙΧ ΤΑ ΦΗΜΙΣΤΑ»</p> <p>Τα «φισίχ του Αγγελέτου» Τα ψάρια τα παστά Βγαίνουν απ' την λίμνη «Ετκου» Κι ήταν σ' όλους μας γνωστά.</p> <p>«Φισίχ» τα λέγαμε Στην Αραβική Και δεν τα διαλέγαμε Μόνο οι φτωχοί.</p> <p>«Φισίχ Αγγελέτο» Με γεύση αλμυρή Με κρασάκι σκέτο Μια τροφή φτηνή!</p>

Φωτογραφία από την Μαρία Αδαμαντίδου

Κ. Θεοδωρόπουλος & Κ. Καπανταϊδάκης και η ομάδα μπάσκετ με το κύπελο
Βαλασαμίδης, Καμπίτσης Α. Σαδούκας, Καμπίτσης Σ. Νεαμονιτάκης, Αρβανιτίδης, Δέλιος, Πιερής
Φωτογραφία από τον Μίμη Πιερή.

